

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 28 LISTOPADA 2008 R., PIĄTEK

(2009/C 61/04)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 8.50)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Glenys KINNOCK

Współprzewodnicząca

1. Zastępcy

Współprzewodnicząca ogłosiła następujące zastępstwa:

John Attard-Montalto (za Emanuela Jardim Fernandes), Jean-Pierre Audy (za Carlosa Coelho), Danutė Budreikaitė (za Nielsa Buska), Ryszard Czarnecki (za Philippe'a de Villiersa), Glyn Ford (za Kadera Arifa), Neena Gill (za Lissy Gröner), Robert Goebbels (za Udo Bullmanna), Alain Hutchinson (za Lindę McAvan), Anneli Jäätteenmäki (za Philippe'a Morillona), Vincenzo Lavarra (za Mauro Zaniego), Jo Leinen (za Karin Jöns), Eugenijus Maldeikis (za Patricka Louisa), David Martin (za Juana Fraile Cantóna), Catherine Neris (za Elisę Ferreirę), Peter Olajos (za Gaya Mitchella), Sornosa Martínez (za Karin Scheele), Margie Sudre (za Patricka Gauberta) i Tadeusz Zwiefka (za Annę Záborską).

2. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia w dniu 27 listopada 2008 r., czwartek rano

Protokół został zatwierdzony.

3. Zwięzłe sprawozdania na temat warsztatów

- Bernard Lhedeux w sprawie autonomicznego regionu Bougainville;
- Waven William (Seszele) w sprawie rybołówstwa, zwłaszcza tuńczyka, w kontekście umowy o partnerstwie gospodarczym między Papuą-Nową Gwineą a Unią Europejską;
- Ibrahim I. Matola (Malawi) w sprawie malarii, gruźlicy i HIV-AIDS.

4. Głosowanie nad poprawką w sprawie przeglądu Regulaminu

Wniosek został przyjęty przez obie izby zgodnie z art. 34 Regulaminu.

5. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

- Sprawozdanie w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych prowadzonych przez ONZ i organizacje regionalne (AKP-UE/100.291/08/fin.) — Komisja Spraw Politycznych. Współsprawozdawcy: Dr Komi Selom Klassou (Togo) i Johan Van Hecke.

Rezolucję przyjęto jednogłośnie bez poprawek.

- Sprawozdanie w sprawie skuteczności pomocy i definicji oficjalnej pomocy rozwojowej (AKP-UE/100.300/08/fin.) —

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu. Współsprawozdawcy: Waven William (Seszele) i Anne Van Lancker.

Przyjęto poprawki 1–5, poprawkę kompromisową 1 (wraz z poprawką złożoną ustnie przez Vittoria Agnoletta) oraz poprawki 10–12.

Zmienioną rezolucję przyjęto jednogłośnie, przy czym jedna osoba wstrzymała się od głosu.

- Sprawozdanie w sprawie społecznych skutków pracy dzieci i strategii na rzecz zwalczania pracy dzieci (AKP-UE/100.247/08/fin.) — Komisja Spraw Społecznych i Środowiska Naturalnego. Współsprawozdawcy: Ana Rita Sithole (Mozambik) i Liam Aylward.

Poprawka 1 została przyjęta.

Ana Rita Sithole (Mozambik) złożyła ustnie jedną poprawkę do punktu preambuły AD; poprawka została przyjęta.

Pięciu członków wystąpiło z wnioskiem o oddzielne głosowanie nad ustępem 32 i ustęp ten odrzucono.

Zmienioną rezolucję przyjęto jednogłośnie.

6. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych

- Projekt rezolucji pilnej w sprawie sytuacji w Mauretanii (APP-EU/100.440/08/comp.)

Alain Hutchinson złożył poprawkę ustną do ust. 13; poprawka została przyjęta.

Przyjęto poprawki 1–4.

Zmienioną rezolucję przyjęto jednogłośnie; jedna osoba wstrzymała się od głosu.

- Projekt rezolucji pilnej w sprawie sytuacji w Zimbabwie (APP-EU/100.439/08/comp.)

Nie złożono żadnych poprawek.

Rezolucję przyjęto jednogłośnie; dwie osoby wstrzymały się od głosu.

Głos zabrał: José Ribeiro e Castro w sprawie błędu rzeczowego.

7. Przyjęcie Deklaracji z Port Moresby w sprawie światowego kryzysu żywnościowego i finansowego

Deklarację przyjęto przez aklamację.

Wyjaśnienia do głosowania (art. 16 Regulaminu): Marie-Hélène Aubert i Alain Hutchinson (ustne) oraz Glyn Ford (pisemne).

8. Sprawy różne

Głos zabrali: Joseph Mugambe (Uganda) i Ana Maria Gomes w sprawie broni strzeleckiej i lekkiej, José Ribeiro e Castro w sprawie konieczności wcześniejszego rozwiązania problemu wysokich kosztów w Luandzie (Angola) oraz w sprawie miejsca organizacji 18. sesji, Jean-Pierre Audy w sprawie procedury przyjmowania deklaracji przez aklamację, John Bowis w sprawie dwóch wizyt na warsztatach, które zaplanowano w tym samym terminie, Ana Rita Sithole (Mozambik) podziękowała władzom Papui-Nowej Gwinei za zorganizowanie sesji, Paul Danata (Kamerun) zabrał głos w sprawach związanych z transportem, Donald Ramotar (Gujana) zaproponował wystosowanie do prezydenta elekta USA Barracka Obamy zaproszenia do udziału w sesji WZP.

Współprzewodnicząca podziękowała władzom Papui-Nowej Gwinei za gościnność oraz wszystkie wysiłki związane z organizacją 16. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w Port Moresby i towarzyszących jej imprez.

9. Termin i miejsce 17. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

17. sesja WZP odbędzie się w dniach 6–9 kwietnia w Pradze (Republika Czeska).

Zuzana Roithova serdecznie zaprosiła członków do Pragi.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 22.15)

Wilkie RASMUSSEN i
Glenys KINNOCK
Współprzewodniczący

Sir John KAPUTIN i
Dietmar NICKEL
Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

RASMUSSEN (WYSPY COOKA), współprzewodniczący
ANGOLA (wiceprzewodniczący)
BURKINA FASO (wiceprzewodniczący)
REPUBLIKA KONGA (wiceprzewodniczący)
DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA (wiceprzewodniczący)
ETIOPIA (wiceprzewodniczący)
GAMBIA (wiceprzewodniczący)
GUJANA (wiceprzewodniczący)
PAPUA-NOWA GWINEA (wiceprzewodniczący)
RWANDA (wiceprzewodniczący)
WYSPY SALOMONA (wiceprzewodniczący)
SURINAM (wiceprzewodniczący)
ZIMBABWE (wiceprzewodniczący)
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURUNDI
KAMERUN
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA
GWINEA RÓWNIKOWA
ERYTREA
FIDŻI
GABON
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA-BISSAU
JAMAJKA
HAITI
KENIA
KIRIBATI
LESOTHO
LIBERIA
MADAGASKAR

Przedstawiciele PE

KINNOCK, współprzewodnicząca
GAHLER (wiceprzewodniczący)
VENTRE (wiceprzewodniczący)
JOUYE DE GRANDMAISON (wiceprzewodnicząca)
CARLOTTI (wiceprzewodnicząca)
MITCHELL (wiceprzewodniczący)
AUBERT (wiceprzewodnicząca)
LULLING (wiceprzewodnicząca)
BIELAN (wiceprzewodniczący)
POLFER (wiceprzewodnicząca)
MARTÍNEZ MARTÍNEZ (wiceprzewodniczący)
BOWIS (wiceprzewodniczący)
GOUDIN (wiceprzewodnicząca)
AGNOLETTO
ALLISTER
ARIF
AYLWARD
BEREND
BORRELL FONTELLES
BULLMAN
BUSK
CALLANAN
CASHMAN
CIANI
COELHO
CORNILLET
DEVA
DILLEN
DOMBROVSKIS
FERNANDES
FERREIRA
FRAILE CANTÓN
GAUBERT
GOMES
GRABOWSKA
GRÖNER
GURMAI
HALL
HAUG
HOLM
IRUJO AMEZAGA
JÖNS
KACZMAREK
KORHOLA

MALAWI	KOZLIK
MALI	LANGENDRIES
WYSPY MARSHALLA (Republika)	LEHIDEUX
MAURETANIA	LÓPEZ-ISTÚRIZ WHITE
MAURITIUS	LOUIS
MIKRONEZJA (Federacja)	McAVAN
MOZAMBIK	MARTENS
NAMIBIA	MAURO
NAURU (Republika)	MAYER
NIGER	MORILLON
NIGERIA	NOVAK
NIUE	PLEGUEZUELOS AGUILAR
PALAU	RIBEIRO E CASTRO
SAINT KITTS I NEVIS	ROITHOVÁ
SAINT LUCIA	ROSATI
SAINT VINCENT I GRENADYNY	SANZ PALACIO
SAMOA	SCHEELE
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCE	SCHLYTER
SENEGAL	SCHMIDT F.
SESZELE	SCHMIDT O.
SIERRA LEONE	SCHNELLHARDT
SOMALIA	SCHRÖDER
RPA	SPERONI
SUDAN	STURDY
SUAZI	VAN HECKE
TANZANIA	VAN LANCKER
TIMOR WSCHODNI	VENETO
TOGO	de VILLIERS
TONGA	WIELAND
TRINIDAD I TOBAGO	WIJKMAN
TUVALU	ZÁBORSKÁ
UGANDA	ZANI
VANUATU	ZĪLE
ZAMBIA	ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH

Członkowie z ramienia AKP

IBOVI (REPUBLIKA KONGA), współprzewodniczący
 CHERON (HAITI), wiceprzewodniczący
 AIMO (PAPUA-NOWA GWINEA), wiceprzewodniczący
 DE SOUSA (ANGOLA)
 BELIZE
 DAYORI (BENIN)
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 WYSPY COOKA
 AMON-AGO (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)

Członkowie z ramienia PE

CALLANAN, współprzewodniczący
 JÖNS, wiceprzewodnicząca
 POLFER, wiceprzewodnicząca
 BIELAN
 CARLOTTI
 COELHO
 DILLEN
 GAHLER
 GAUBERT

MUSA NAIB (ERYTREA)	GOMES
TOGA (ETIOPIA)	GRABOWSKA
CAVUILATI (FIDŹI)	GRÖNER
MILEBOU-AUBUSSON (GABON)	GURMAI
KUMI (GHANA)	KACZMAREK
GRENADA	LÓPEZ ISTÚRIZ
GWINEA	LOUIS
GUJANA	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
KAMAR (KENIA)	MAURO
KOLLIE (LIBERIA)	MORILLON
NIUE	SANZ PALACIO
STRAKER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)	SCHMIDT F.
RPA	VAN HECKE
MPOROGOMYI (TANZANIA)	VENTRE
KLASSOU (TOGO)	WIELAND
TUVALU	ZANI
MANDIZHA (ZIMBABWE)	ZIMMER

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU

Członkowie z ramienia AKP

KGATHI (BOTSWANA), współprzewodniczący
 KUTEKALA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA) wiceprzewodniczący
 WAZIRI (NIGERIA), wiceprzewodniczący
 BARBADOS
 MANIRAKIZA (BURUNDI)
 GWINEA RÓWNIKOWA
 DALRYMPLE-PHILIBERT (JAMAJKA)
 TIHELI (LESOTHO)
 ASSARID (MALI)
 GUELAYE (MAURETANIA)
 MIKRONEZJA (Federacja)
 MUSHELENGA (NAMIBIA)
 PALAU
 POLISI (RWANDA)
 SAMOA
 WYSPIY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCE
 SECK (SENEGAL)
 WILLIAM (SESZELE)
 LAHAI (SIERRA LEONE)
 SAINT KITT I NEVIS
 SAINT LUCIA
 DEKUEK (SUDAN)
 TONGA
 TRINIDAD I TOBAGO
 MUGAMBE (UGANDA)
 NJOBVU (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

SCHLYTER, współprzewodniczący
 DOMBROVSKIS, wiceprzewodniczący
 RIBEIRO E CASTRO, wiceprzewodniczący
 AGNOLETTO
 BEREND
 BULLMANN
 BUSK
 CORNILLET
 DEVA
 FERREIRA
 IRUJO AMEZAGA
 KINNOCK
 KOZLÍK
 LANGENDRIES
 LEHIDEUX
 LULLING
 MAYER
 McAVAN
 PLEGUEZUELOS AGUILAR
 ROSATI
 SCHRÖDER
 SPERONI
 STURDY
 VAN LANCKER
 de VILLIERS
 ŽÍLE

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA NATURALNEGO**Członkowie z ramienia AKP**

TOSUL (VANUATU), współprzewodniczący
SITHOLE (MOZAMBIK), wiceprzewodnicząca
DEERPALSING (MAURITIUS), wiceprzewodnicząca
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
TAPSOBA (BURKINA FASO)
DANATA (KAMERUN)
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
CZAD
KOMORY
SAID (DŻIBUTI)
DOMINIKA
JIMENEZ (REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
KIRIBATI
MADAGASKAR
MALAWI
WYSPY MARSHALLA
NAURU (Republika)
OUMAROU (NIGER)
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
RATHPAL (SURINAM)
THWALA (SUAZI)
TIMOR WSCHODNI

Członkowie z ramienia PE

SCHEELE, współprzewodnicząca
NOVAK, wiceprzewodnicząca
ARIF, wiceprzewodniczący
ALLISTER
AUBERT
AYLWARD
BORRELL FONTELLES
BOWIS
CASHMAN
CIANI
FERNANDES
FRAILE CANTÓN
GOUDIN
HALL
HAUG
HOLM
JOUYE DE GRANDMAISON
KORHOLA
MARTENS
MITCHELL
ROITHOVA
SCHMIDT O.
SCHNELLHARDT
VENETO
WIJKMAN
ZÁBORSKÁ

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 25–28 LISTOPADA W PORT MORESBY (PAPUA-NOWA GWINEA)

RASMUSSEN (Wyspy Cooka), współprzewodniczący	KINNOCK, współprzewodnicząca
DE SOUSA (Angola) (wiceprzewodnicząca)	AGNOLETTO
BRATHWAITE (Barbados)	ATTARD-MONTALTO (za Fernandes) (2) (4)
DAYORI (Benin)	AUBERT (wiceprzewodnicząca)
NTUANE (Botswana)	AUDY (za Coelho)
KABORE (Burkina Faso) (wiceprzewodniczący)	AYLWARD
MANIRAKIZA (Burundi)	BIELAN (2) (3) (4)
DANATA (Kamerun)	BOWIS (VP)
BOUNKOULOU (Kongo, Republika) (wiceprzewodniczący)	BUDREIKAITE (za Buska)
LUTUNDULA (Kongo, Demokratyczna Republika) (wiceprzewodniczący)	CASHMAN
JIMENEZ (Republika Dominikańska)	CZARNECKI (za De Villiers) (2) (3) (4)
DOUGAN MALABO (Gwinea Równikowa)	DEVA
NAIB (Erytrea)	DILLEN
TOGA (Etiopia) (wiceprzewodniczący)	DOMBROVSKIS
CAVUILATI (Fidżi) (*)	FORD (za Arifa)
MILEBOU AUBUSSON (Gabon)	GAHLER (wiceprzewodniczący)
BALDEH (Gambia)	GILL (za Gröner)
ATTOH (Ghana)	GOEBBELS (za Bullmanna)
RAMOTAR (Gujana)	GOMES
JACINTHE (Haiti)	GOUDIN (wiceprzewodniczący)
HAY WEBSTER (Jamajka)	GRABOWSKA
KAMAR (Kenia)	HAUG
TABAI (Kiriati)	HUTCHINSON (za McAvan)
MAFURA (Lesotho)	JÄÄTTEENMÄKI (za Morillona)
MAHAZAKA (Madagaskar)	JOUYE DE GRANDMAISON (wiceprzewodniczący)
MATOLA (Malawi)	KACZMAREK
ASSARID (Mali)	LAVARRA (za Zaniego)
GUELAYE (Mauretania)	LEHIDEUX
DEERPALSING (Mauritius)	LEINEN (za Jöns)
WELLY (Mikronezja, Federacja)	MALDEIKIS (za Louisa)
SITHOLE (Mozambik)	MARTENS
MUSHELENGA (Namibia)	MARTIN (za Fraile Cantóna)
OUMAROU (Niger)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ (wiceprzewodniczący)
ABDULLAHI (Nigeria)	MAURO
AIMO (Papua-Nowa Gwinea) (wiceprzewodniczący)	NERIS (za Ferreirę)
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	NOVAK
THOMAS (Saint Kitts i Nevis) (*)	OLAJOS (za Mitchella)
EVERISTUS (Saint Lucia)	POMES (za Lópeza-Istúrizza White'a) (2) (3)
STRAKER (Saint Vincent i Grenadyny)	RIBEIRO E CASTRO

SOLAMALEMALO (Samoa)	ROITHOVA
WILLIAM (Seszele)	ROSATI
LAHAI (Sierra Leone)	SCHMIDT O.
BATA'ANISIA (Wyspy Salomona) (wiceprzewodniczący) (*)	SCHRÖDER
SITHOLE (RPA)	SORNOSA MARTINEZ (Seszele)
DEKUEK (Sudan)	SPERONI ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
RODGERS (Surinam) (wiceprzewodniczący)	SUDRE (Gaubert)
MASUKU (Suazi) (*)	VAN HECKE ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KAGYER DARBO (Czad)	VAN LANCKER
KLASSOU (Togo)	VENETO ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
MUGAMBE (Uganda)	VENTRE
TOSUL (Vanuatu)	WIELAND
MILUPI (Zambia)	ZILE
CHIDAKWA (Zimbabwe) (wiceprzewodniczący)	ZIMMER
	ZWIEFKA (za Záborską)

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 25 listopada 2008 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 26 listopada 2008 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 27 listopada 2008 r.

⁽⁴⁾ Obecni w dniu 28 listopada 2008 r.

Ponadto obecni:

ANGOLA

PINTO

GAMBOA

SAMY

BARBADOS

HUMPHREY

BENIN

ALIA

SEIDOU ADAMBI

TODJINO

BURKINA FASO

TABSOBA

OUBA

BURUNDI

NIBOGORA

KAMERUN

AWUDU MBAYA

HAMA TOUKOUR

NDOUMBA NGONO

ABDOULAYE DAOUA

SOKENG

KONGO (Republika)

OBA

KONGO (Demokratyczna Republika)

ENDUGA LITUMBA

KUTEKALA KAAWA

MBUKU LAKA

MOLEKE MOLIWA

BIE BONGENGE MAYICHA

ETIOPIA

ALI

ABERA

AHMEDIN

GEBRE-CHRISTOS

GWINEA RÓWNIKOWA

CARMELO

BACALE

GABON

MABAKA

NTEM ALLOGHO

GHANA

KUMI

HAITI

DOREUS
DENIUS
NELSON
ACKLUSH

KENIA

KOMBO

MALI

BA

MAURETANIA

OULD BOILIL

MAURITIUS

GUNESSEE

NAMIBIA

DE WAAL
IIPINGE
RUMPF

NIGERIA

USMAN
AKWASHIKI

PAPUA-NOWA GWINEA

DEKENA
GRAHAM
MALADINA
ZURENUOC
ASIK
WESLEY
TABAR
LAGEA
BOURSIN

RWANDA

AYINKAMIYE

SESZELE

FAURE

SIERRA LEONE

BUNDU

WYSPIY SALOMONA

MA'AHANUA

RPA

MAGAU
OPPERMAN
SOOKLAL

SUDAN

JERVASE YAK
MUSTAFA
ALOPA
ABDELLA

SURINAM

RATHIPAL
CASTELEN
JAIRAM

TOGO

GBONE

UGANDA

ATIM-OGWAL
KATENKA-APULI

ZIMBABWE

HOLLAND
NDLOVU

RADA AKP-UE

WILTZER (były minister ds. współpracy i frankofonii, reprezentujący urzędującego przewodniczącego Rady)

BEMBAMBA (minister spraw gospodarczych i finansów (Burkina Faso), urzędujący przewodniczący Rady AKP)

KOMISJA EUROPEJSKA

MICHEL, komisarz ds. rozwoju i pomocy humanitarnej

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY (EKES)

JAHIER

ANTHONY

CENTRUM TECHNICZNE WSPÓŁPRACY ROLNEJ (CTA)

BOTO

DOUDET

KAMPANIA MILENIJNA ONZ

PIMPLE

SEKRETARIAT FORUM WYSP PACYFIKU

GOSSELIN

ORGANIZACJA NARODÓW ZJEDNOCZONYCH DS. WYŻYWIENIA I ROLNICTWA (FAO)

GUEYE

SEKRETARIAT AKP

KAPUTIN, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

NICKEL, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY POSIEDZENIA W DNIU W DNIU 25 LISTOPADA 2008 R., WTOREK

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

FIDŻI

Jego Ekscelencja Ratu CAVUILATI

Ambasador Fidżi, Bruksela

WYSPY SOLOMONA

Jego Ekscelencja Bernard BATA'ANASIA

Ambasador Wysp Salomona, Port Moresby

SUAZI

Pilile MASUKU

Pierwszy sekretarz, ambasada Suazi, Bruksela

ST. KITTS AND NEVIS

Arnold THOMAS

Chargé d'affaires, ambasada Państw Wschodniokaraibskich, Bruksela

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych ONZ i organizacji regionalnych (AKP-UE/100.291/08/fin.)	19
— w sprawie skuteczności pomocy i określenia publicznej pomocy rozwojowej (AKP-UE/100.300/08/fin.)	26
— w sprawie społecznych konsekwencji pracy dzieci i strategii zwalczania pracy dzieci (AKP-UE/100.247/08/fin.)	31
— w sprawie sytuacji w Mauretanii (AKP-UE/100.440/08/fin.)	37
— w sprawie sytuacji w Zimbabwie (AKP-UE/100.439/08/fin.)	40
— Deklaracja z Port Moresby w sprawie światowego kryzysu żywnościowego i finansowego (AKP-UE/100.393/08/fin.)	42

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych ONZ i organizacji regionalnych**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając konwencje genewskie, a w szczególności czwartą konwencję (12 sierpnia 1949 r.) o ochronie osób cywilnych podczas wojny, oraz protokoły dodatkowe do tej konwencji z 1977 r. i 2005 r.,
- uwzględniając konwencję o zakazie stosowania min (konwencja z Ottawy), podpisaną we wrześniu 1997 r., oraz konwencję ONZ w sprawie niektórych typów broni konwencjonalnej, zawartą w Genewie dnia 10 października 1980 r. i obowiązującą od grudnia 1983 r., oraz dodatkowe protokoły do tej konwencji,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka ONZ z dnia 10 grudnia 1948 r., a także Deklarację Wiedeńską i Program Działań, uchwalone na Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w dniach 14-25 czerwca 1993 r.,
- uwzględniając statut rzymski ustanawiający Międzynarodowy Trybunał Karny, przyjęty w 1998 r., a w szczególności art. 6, 7 i 8 tego statutu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. („umowa z Kotonu”) ⁽²⁾, w wersji zmienionej w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a w szczególności jej art. 8, 17 ust. 2, 20, 31, 33, 96 i 97,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie odbudowy po zakończeniu konfliktów w krajach AKP, przyjętą podczas 9. sesji w Bamako w dniu 21 kwietnia 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa, przyjętą przez podczas 11. sesji w Wiedniu w dniu 22 czerwca 2006 r. ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 3.11.2005, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, s. 17.

- uwzględniając raport S/1998/318 Sekretarza Generalnego Rady Bezpieczeństwa ONZ dla Rady Bezpieczeństwa z dnia 13 kwietnia 1998 r. pt. „Przyczyny konfliktu i wspieranie trwałego pokoju i zrównoważonego rozwoju w Afryce”,
 - uwzględniając raporty Sekretarza Generalnego ONZ do Rady Bezpieczeństwa w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas zbrojnych konfliktów, zawarte w dokumentach S/1999/957 (8 września 1999 r.), S/2001/331 (30 marca 2001 r.), S/2002/1300 (30 listopada 2002 r.), S/2004/431 (28 maja 2004 r.), S/2005/740 (28 listopada 2005 r.) i S/2007/643 (28 października 2007 r.),
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ: 1265 z dnia 17 września 1999 r., 1296 z 19 kwietnia 2000 r., 1674 z 28 kwietnia 2006 r. i 1738 z 23 grudnia 2006 r., w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktów zbrojnych, które potwierdzają, że strony konfliktu zbrojnego są w pierwszej kolejności odpowiedzialne za zapewnienie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego, a także uznają znaczny wkład organizacji regionalnych w ochronę cywilów podczas konfliktów zbrojnych,
 - uwzględniając oświadczenia przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 15 marca 2002 r. i 15 grudnia 2003 r. oraz „memorandum dotyczące rozpatrzenia kwestii związanych z ochroną ludności cywilnej podczas obrad Rady Bezpieczeństwa na temat mandatów działań pokojowych”,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ: 1325 z 31 października 2000 r. i 1820 z 19 czerwca 2008 r., podkreślające znaczenie równego udziału kobiet i pełnego zaangażowania i podjęcia wszelkich starań w celu utrzymania pokoju i bezpieczeństwa oraz ich wspierania,
 - uwzględniając końcowy raport Kwatery Głównej operacji UE w sprawie roli płci w ramach EUFOR DR Konga,
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność” (2004), opublikowane przez panel wysokiego szczebla ds. zagrożeń, wyzwań i zmian, wzywające do solidarnego działania wspólnoty międzynarodowej,
 - uwzględniając deklarację ze światowego szczytu w Nowym Jorku z września 2005 r.,
 - uwzględniając rezolucję 1385 (2004) i zalecenie 1665 (2004) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy pt. „Zapobieganie i rozwiązywanie konfliktów: rola kobiet”, które zostały przyjęte w dniu 23 czerwca 2004 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ S/2001/1366 z 30 sierpnia 2001 r. w sprawie roli Rady Bezpieczeństwa w zapobieganiu konfliktom zbrojnym,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ S/2003/1502 z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie ochrony personelu humanitarnego i ONZ oraz jego innych pracowników w strefie konfliktu, a także Konwencję w sprawie bezpieczeństwa ONZ i jego personelu z dnia 9 grudnia 1994 r. oraz protokołu fakultatywnego do niej z dnia 8 grudnia 2005 r.,
 - uwzględniając dwustronne oświadczenia podsekretarza generalnego ONZ ds. humanitarnych wobec Rady Bezpieczeństwa w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego;
 - uwzględniając podstawową definicję utrzymywania pokoju przyjętą przez Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ i definiującą to pojęcie jako „sposób pomocy krajom pogrążonym w konflikcie w stworzeniu warunków dla trwałego pokoju. Siły ONZ utrzymujące pokój — żołnierze i oficerowie, policja i personel cywilny z wielu krajów — nadzorują i obserwują proces pokojowy rozwijający się po zakończeniu konfliktu i pomagają stronom konfliktu wdrożyć podpisane przez nie porozumienie pokojowe. Pomoc ta przybiera różne formy, m.in. wspieranie bezpieczeństwa ludności, środki budowania zaufania, uzgodnienia dotyczące podziału władzy, wsparcie wyborcze, umacnianie państwa prawa oraz rozwój gospodarczy i społeczny”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. polityki (AKP-UE 100.291/08/końcowe),
- A. mając na uwadze, że klasyczna koncepcja utrzymywania pokoju, mająca pierwotnie na celu rozdzielenie stron konfliktu po podpisaniu zawieszenia broni, z czasem ulega zmianie i obejmuje nadzór nad granicami, utworzenie stref zdemilitaryzowanych i, o ile jest to przewidziane w umowach, nadzorowanie wymian jeńców i rozbrojenie, postrzegane jako część „rutynowego procesu”, zmierzającego do zapewnienia i utrzymania przestrzeni politycznej umożliwiającej stronom prowadzenie negocjacji i rozstrzygnięcie sporu,

- B. mając na uwadze, że w deklaracji ze światowego szczytu w Nowym Jorku we wrześniu 2005 r. 109 suwerennych rządów uznało odpowiedzialność państw i ONZ za zapewnienie ochrony ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciwko ludzkości oraz czystkami etnicznymi,
- C. mając na uwadze, że wielość zadań zawartych w ich mandatach dotyczących ochrony ludności cywilnej zwraca siły utrzymywania pokoju w różnych kierunkach i sprawia, że są one coraz bardziej zaangażowane w kwestie z zakresu „miękkiego bezpieczeństwa”, takie jak rozwój, odbudowa i długoterminowe budowanie pokoju, tj. wszelkie działania, w zakresie których siły wojskowe nie są zasadniczo szkolone,
- D. mając na uwadze, że jednym z wyzwań stojących przed możliwościami misji utrzymywania pokoju w zakresie ochrony ludności cywilnej jest docenienie ogromnej roli i potencjału sił cywilnych, złożonych z wielonarodowego dobrze wyszkolonego personelu cywilnego, które można szybko rozmieścić i które posiadają odpowiednie umiejętności w zakresie zadań bezpośrednio przekładających się na ochronę ludności cywilnej, takich jak nadzór nad przestrzeganiem praw człowieka, mediacje na poziomie społeczeństwa, doradztwo w zakresie problematyki pki, mobilizacja społeczności, działania informacyjne,
- E. mając na uwadze, że ONZ i Unia Afrykańska (UA), wspomagane niekiedy przez UE, zwiększają w tym roku liczbę sił utrzymywania pokoju na kontynencie i podejmują nowe misje, m.in. w regionie Darfuru w Sudanie, w Czadzie, Republice Środkowoafrykańskiej i w Somalii,
- F. mając na uwadze pomoc, jaką siły pokojowe udzielają Unii Afrykańskiej za pośrednictwem „instrumentu na rzecz pokoju”, finansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR),
- G. mając na uwadze, że od czasu traktatu amsterdamskiego z 1997 r. europejska polityka bezpieczeństwa i obrony otrzymała zadania utrzymania pokoju, ochrony ludności cywilnej oraz ochrony pomocy humanitarnej, ustanowione w Petersbergu w 1992 r.,
- H. mając na uwadze, że wspomniane misje są prowadzone pod mandatem ONZ i że pięć z nich jest realizowanych lub zostało zrealizowanych na kontynencie afrykańskim,
- I. mając na uwadze, że UE, ONZ i organizacje regionalne powinny przeprowadzić przed rozpoczęciem operacji pokojowych analizę konfliktu i zagrożeń, aby lepiej zrozumieć kontekst, w jakim będą pracować, a tym samym uniknąć negatywnego wpływu interwencji, takiego jak napięcia paliwowe i konflikty,
- J. mając na uwadze, że siły wojskowe nie mają jeszcze doświadczenia w identyfikacji i ochronie osób cywilnych we wrogim środowisku, stanowiących element interwencji międzynarodowych lub operacji strony trzeciej, oraz że często personel wojskowy sił pokojowych nie jest bezpośrednio rekrutowany przez ONZ lub organizacje regionalne, które są raczej wspomagane przez państwa wchodzące w skład sił pokojowych, których oddziały pozostają pod ich jurysdykcją w zakresie szkolenia i środków dyscyplinarnych,
- K. mając na uwadze, że rola i podejście organizacji humanitarnych, takich jak organizacje pozarządowe i agencje ONZ, w zakresie ochrony ludności cywilnej różnią się od roli i podejścia oddziałów utrzymywania pokoju,
- L. mając na uwadze, że odpowiedzialność za określenie sposobu działania agencji jest niejednokrotnie pozostawiana poszczególnym oficerom ochrony działającym w terenie, a nie wynika z jasnych wytycznych opracowanych na poziomie instytucjonalnym,
- M. mając na uwadze, że przemoc wobec ludności cywilnej, a zwłaszcza wobec kobiet i dzieci, jest często wykorzystywana w krajach objętych konfliktem jako broń służąca do poniżenia i psychologicznego osłabienia ofiar, które boją się zgłosić fakt wykorzystywania seksualnego i nadużycia przez jakiegokolwiek sprawcę, w tym przez oddziały sił pokojowych i pracowników pomocy humanitarnej,
- N. mając na uwadze, że skala misji pokojowej, zwłaszcza w odniesieniu do liczby dodatkowego nieuzbrojonego cywilnego personelu sił pokojowych, oraz jej zasięg geograficzny stanowią istotny czynnik zwiększenia poziomu ochrony ludności cywilnej,

Definicja ochrony ludności cywilnej

1. podkreśla, że główną odpowiedzialność za ochronę ludności cywilnej i zaspokojenie jej podstawowych potrzeb ponoszą państwa lub ich władze, bądź podmioty sprawujące nad nią rzeczywistą kontrolę, a także że zewnętrzne operacje pokojowe lub udział strony trzeciej odgrywa tu jedynie rolę uzupełniającą;

2. zwraca uwagę, że zasada nieingerencji nie może prowadzić do tolerowania poważnych przestępstw, takich jak ludobójstwo i masowe morderstwa, czystki etniczne i przymusowe wysiedlenia czy zbiorowe gwałty, lecz że w takiej sytuacji na społeczności międzynarodowej spoczywa odpowiedzialność za ochronę i podjęcie zdecydowanych kroków przeciwdziałających, w szczególności w celu ochrony ludności znajdującej się w niebezpieczeństwie, w które w miarę możliwości należy włączyć organizacje regionalne na rzecz rozwiązywania sytuacji konfliktowych;
3. podkreśla, że ważne jest uznanie, że operacje pokojowe powinny posiadać wystarczająco mocny mandat, aby wspierać przywracanie lub ustanawianie pokoju i rządów prawa, w tym reformę sektora bezpieczeństwa (RSB); w tym celu konieczne jest opracowanie całościowej strategii bezpieczeństwa, która obejmie również szkolenie cywilnych sił bezpieczeństwa (policji), będzie wspierała działania na rzecz demobilizacji i wyznaczy jasne cele w zakresie odbudowy;
4. ponownie wyraża swoje zaniepokojenie z powodu rozprzestrzeniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej i uważa, że rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja muszą stanowić integralną część operacji utrzymania pokoju;
5. podkreśla, że ważne jest, aby wysiłki na rzecz poprawy ochrony ludności cywilnej uwzględniały szeroko pojęte wyzwania i zagrożenia, przed jakimi stoją cywile, a także z zadowoleniem przyjmuje coraz większą współpracę poszczególnych nieuzbrojonych podmiotów cywilnych w tym zakresie, stanowiącą wartość dodaną przyczyniającą się do wdrożenia strategii ochrony;
6. podkreśla, że strategię wojskową nie przyniosą same w sobie pożądanych efektów, jeżeli nie będą im towarzyszyły kompleksowe działania humanitarne i polityczne cele pokojowe; do rozwiązania wzajemnych sporów między stronami konfliktu oraz do zapewnienia pokoju i odbudowy konieczny może być solidny mandat, który należy jasno ująć w strategii ochrony;
7. wskazuje, że niektóre państwa stworzyły instytucję cywilnej służby pokojowej, odnosząc w ten sposób znaczne sukcesy między innymi w warunkach pokonfliktowych w państwach byłej Jugosławii; zaleca również innym państwom i organizacjom regionalnym, takim jak Unia Afrykańska i UE, stworzenie stałej instytucji cywilnej służby pokojowej;
8. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze włączenie w zakres mandatów misji utrzymywania pokoju działań na rzecz ochrony ludności cywilnej oraz zauważa konieczność opracowania wytycznych precyzujących sposób wykonywania tych mandatów dla zapewnienia bardziej całościowego podejścia do rozwoju potencjału ludzkiego, praw człowieka, pomocy i działań na rzecz bezpieczeństwa ludzi; wzywa zatem ONZ i organizacje regionalne do wyjaśnienia, jak rozumieją ochronę ludności cywilnej w mandatach ich misji i we wspólnych misjach oraz jak można lepiej wspomóc przygotowanie ich sił i personelu do tego rodzaju operacji;
9. podkreśla potrzebę rozwinięcia lepszego potencjału działania, w tym utworzenia stałych cywilnych sił pokojowych, w skład których wchodziłoby należycie wyposażone biuro koordynacyjne w kwaterze głównej grupy operacyjnej i, ewentualnie, na poziomie regionalnym, poprzez opracowanie harmonogramu interwencji cywilnego personelu, który można szybko rozmieścić, a także poprzez określenie odpowiedniej wielkości sił;
10. zwraca uwagę na konieczność ochrony ludności cywilnej nie tylko przed atakami z użyciem siły, lecz także przed przestępstwami, takimi jak napady grupowe czy rabunki;
11. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady UE o ustanowieniu mechanizmu obrony cywilnej, a także nowego instrumentu finansowego UE, mającego na celu poprawę mobilizacji i koordynacji pomocy w zakresie obrony cywilnej w sytuacjach zagrożenia w UE i poza nią;
12. zaleca, aby strategię wojskową operacji pokojowych posiadających specjalny mandat do ochrony ludności cywilnej obejmowały praktyczne instrumenty służące do skutecznego wykonania tych mandatów, takie jak: cywilna nieuzbrojona ochrona, nocne patrole i połączenie radiowe, organizacja lokalnych komitetów obronnych ostrzegających siły pokojowe, ochrona powietrzna, włączenie sił szybkiego reagowania gotowych do działania w przypadku trudności, wykorzystanie satelitów do nadzorowania i przechwytywania, a także włączenie policji porządkowej jako sposób wsparcia misji i zapewnienia strategii wyjścia dla sił pokojowych;
13. podkreśla, że na obszarach konfliktowych również uczestnicy akcji humanitarnych muszą być chronieni przez siły pokojowe w celu zabezpieczenia ich działań na miejscu;

14. podkreśla, że aktywne podejście do punktów kontaktowych POC, obejmujących lokalnych przedstawicieli krajowych i społeczeństwo obywatelskie, wesprze identyfikację czynników ryzyka w celu opracowania odpowiednich rozwiązań, a także wskazuje na znaczenie lepszej koordynacji pomiędzy siłami gospodarczymi, politycznymi, cywilnymi i wojskowymi;
15. wzywa państwa członkowskie UE i wspólnotę międzynarodową do wsparcia procesu wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325/2000 i 1820/2008 w sprawie sytuacji kobiet i dzieci podczas konfliktów zbrojnych, a także do opracowania krajowych planów działania i dokumentów strategicznych;
16. podkreśla znaczenie roli, jaką może odegrać obecność kobiet w misjach utrzymywania pokoju w zakresie załagodzenia przemocy wobec kobiet na terytoriach objętych konfliktem i po jego zakończeniu, a także fakt, że kobiety w siłach pokojowych często stanowią wzór dla miejscowych kobiet i zachętę dla nich do udziału w odbudowie po zakończeniu konfliktu, zwłaszcza w budowaniu demokracji i rozwoju gospodarczego;
17. domaga się należytego uwzględnienia rezolucji nr 1325 (2000) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie udziału kobiet w mechanizmach zapobiegania, zarządzania i rozwiązywania konfliktów;
18. zdecydowanie potępia przypadki nadużywania uprawnień przez członków sił pokojowych i zamieszania w seksualne wykorzystywanie osób cywilnych na terytorium prowadzenia operacji lub w praktyki korupcyjne, a także podkreśla znaczenie reakcji krajowych władz w takiej sytuacji; domaga się konsekwentnego ścigania takich przestępstw przez władze kraju ojczystego sprawców lub przez Międzynarodowy Trybunał Karny; odrzuca praktykę udzielania pracownikom ONZ lub żołnierzom służącym pod flagą ONZ jakichkolwiek form immunitetu w związku z popełnieniem powyższych przestępstw;
19. zaleca, aby każda misja pokojowa była otoczona jednostkami specjalnie wyznaczonymi do monitorowania, badania i publicznego zgłaszania przypadków naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, a także przez niezależną jednostkę śledczą do badania przypadków domniemanego wykorzystywania seksualnego przez członków misji pokojowych, oraz zaleca, aby stworzyć odpowiedni system pomocy dla ofiar tych nadużyć i dzieci urodzonych w ich następstwie;
20. wzywa do opracowania mechanizmu monitorowania lub ustanowienia organu nadzorczego, którego zadaniem będzie zapewnienie przejrzystości i skuteczności postępowań prowadzonych w związku ze skargami, aby skargi te były sprawiedliwie rozpatrywane na poziomie lokalnym;
21. zwraca uwagę na konieczność udziału punktów kontaktowych w międzynarodowych inicjatywach ONZ i organizacji pozarządowych w celu zapobiegania przypadkom wykorzystywania seksualnego i nadużyć oraz stosownego reagowania w takich sytuacjach;
22. zaleca, by punkty kontaktowe zapewniały społeczeństwu możliwość składania skarg poprzez stworzenie wspólnej procedury przyjmowania skarg, stwierdza, że procedura ta powinna być dostępna dla wszystkich agencji i punktów kontaktowych, aby obywatele wiedzieli, do kogo mogą kierować skargi;

Skutki w zakresie mandatów, zasad zaangażowania i szkoleń

23. podkreśla znaczenie poprawy szkolenia przed misją, jak również szkolenia podczas służby (w szczególności z międzynarodowego prawa humanitarnego, praw człowieka, wdrażania mandatów POC, w tym zapobiegania i reagowania w przypadku przemocy na tle seksualnym) dla wielonarodowych oddziałów, zarówno na poziomie krajowym, jak i wielonarodowym, krytykuje jednak fakt, że w przypadku personelu wojskowego misji prowadzonych przez ONZ podlega to wyłącznie odpowiedzialności krajowej;
24. wnosi o wprowadzenie specjalnego szkolenia z zakresu ochrony dzieci, zgodnie z wytycznymi Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego dotyczącymi dzieci w konfliktach zbrojnych;
25. wzywa do wydania „karty żołnierza” — na wzór karty stosowanej przez EUFOR w DR Kongo — która zawierałaby wytyczne dla sił pokojowych dotyczące sposobu postępowania wobec ludności cywilnej oraz podobnej karty dotyczącej postępowania wobec dzieci;
26. uznaje wysiłki podjęte przez Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ na rzecz zapewnienia szkoleń przed wysłaniem na misję dla jej członków wyższego szczebla i podmiotów biorących udział w misji, ze szczególnym uwzględnieniem zasad zaangażowania, lecz ubolewa nad faktem, że państwa nie mają obowiązku w nich uczestniczyć;

27. zaleca państwom członkowskim ONZ utworzenie wspólnej akademii dla uczestników misji pokojowych, w której przynajmniej personel wyższego stopnia przechodziłby jednolite, międzynarodowe podstawowe szkolenie z zakresu zadań humanitarnych i pomocy technicznej do celów ochrony i zaopatrzenia ludności cywilnej;
28. zaleca regionalnym i subregionalnym organizacjom ONZ wypracowanie bardziej standardowych modułów szkoleniowych i zwiększenie liczby dwustronnych i wielostronnych ćwiczeń szkoleniowych, a także włączenie w nie w szczególności działań zwiększających świadomość w kwestii respektowania praw człowieka, zgodnie z zasadą, że wszyscy ludzie bez względu na wiek, płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania mają prawo do równego traktowania i wymagają równego szacunku;
29. z zadowoleniem przyjmuje dążenie UE do lepszej harmonizacji jej podejścia do ochrony ludności cywilnej w państwach członkowskich, w szczególności poprzez zapewnienie wspólnych działań szkoleniowych, a także podkreśla, że pojęcie ochrony ludności cywilnej i ochrony dzieci powinno stanowić element takiego szkolenia prowadzonego w ramach profesjonalnych globalnych inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego;
30. wymaga, aby zapobieganie wykorzystywaniu seksualnemu i nadużyciom było standardową kwestią poruszaną podczas szkolenia personelu z krajów uczestniczących w misji, a także aby w ramach operacji przyjęto odpowiednie mechanizmy finansowania i odszkodowania dla ofiar nadużyć ze strony pracowników sił pokojowych;
31. nalega, aby znaczna część modułów szkoleniowych przeznaczonych dla personelu sił pokojowych, ONZ lub regionalnych, obejmowała kwestie niewłaściwego lub agresywnego zachowania, ponieważ zbyt często informacje o tym, jak zgłaszać nadużycia i jakie są jego konsekwencje dla sprawcy, nie są jasne dla pracowników misji ONZ;
32. nalega, aby każda misja EPBiO posiadała specjalnego doradcę do spraw ochrony dzieci;
33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ wysyła obecnie ekipy rozpoznawcze w celu określenia braków w szkoleniach, i zapewnia, że kraje, które przeszkoliły swoje siły, spełniają standardy ONZ;
34. wskazuje, że UE również podejmuje podobne działania w ramach celu operacyjnego i cywilnego celu operacyjnego, lecz podkreśla, że daleko im jeszcze do systematycznego podejścia, ponieważ szkolenia leżą ostatecznie w gestii państwa;
35. przypomina państwom członkowskim UE o spoczywającej na nich zgodnie z prawem międzynarodowym odpowiedzialności za zapewnienie właściwego przeszkolenia całego personelu cywilnego i wojskowego, zgodnie z międzynarodowymi standardami humanitarnymi, oraz za dopilnowanie opracowania odpowiednich wytycznych i ich przeglądu w celu zagwarantowania poszanowania ludności lokalnej, kultur i płci; przypomina, że niezwykle istotne jest uwzględnienie praw człowieka i równości płci;
36. domaga się, aby szkolenie prowadzone przez żołnierzy europejskich dla żołnierzy afrykańskich w ramach programu „Euro Recamp” obejmowało konsekwentnie szkolenie z zakresu poszanowania praw człowieka i ochrony ludności cywilnej oraz aby przewidziano wystarczające środki finansowe w tym celu;
37. podkreśla znaczenie należytego uwzględnienia wartości nabytych doświadczeń i najlepszych praktyk, w szczególności doświadczeń zdobytych w ramach operacji o jasnym mandacie ochronnym — takich jak ARTEMIS i EUFOR i DRK — i ich wykorzystania jako materiału szkoleniowego dla usprawnienia szkoleń UE; zwraca szczególną uwagę na udzielanie społeczeństwu jasnych informacji i wspieranie pozytywnego postrzegania operacji, co ułatwia fakt, że większość oddziałów UE może posługiwać się językiem zrozumiałym dla ludności;

Lepsza komunikacja

38. ponownie podkreśla istotną rolę, jaką WZP AKP-UE może odegrać w zwiększaniu świadomości i prowadzeniu debaty nad tym, jak sprawić, aby kwestia ochrony zajmowała centralne miejsce zarówno w ramach mandatów operacyjnych Europejskiego Ochołotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej UE, jak i mandatów misji pokojowych innych regionalnych organizacji;

39. podkreśla, że istotne jest, aby zdobyte doświadczenie nie pozostało ograniczone do „narodu prowadzącego misję” oraz że podstawowe znaczenie ma opracowanie europejskiej doktryny dla interwencji w sytuacjach klęsk humanitarnych, opierając się zwłaszcza na doświadczeniach tych państw członkowskich UE, które są najbardziej zaawansowane pod tym względem, w celu zwiększenia adekwatności zasad zaangażowania;
 40. podkreśla potrzebę sformalizowania systemu komunikacji pomiędzy organizacjami pozarządowymi, regionalnymi i organizacjami ONZ, zwłaszcza na niebezpiecznych terenach objętych ochroną pokojową;
 41. przypomina o wymogu, aby państwa promowały i przestrzegały praw człowieka i humanitarnych zasad człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności, a także aby zapewniły bezpieczny i niezakłócony dostęp organizacji humanitarnych do ludności w potrzebie, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa międzynarodowego i krajowego;
 42. wzywa, aby w tym zakresie misje pokojowe miały stały kontakt ze wspólnotą humanitarną w ramach interpretacji ich mandatu dotyczącego ochrony ludności cywilnej oraz aby przywódcy polityczni i wojskowi operacji przeprowadzili podobne inicjatywy na rzecz porozumienia z miejscowymi władzami politycznymi i administracyjnymi;
 43. zwraca uwagę na pilną potrzebę utworzenia grupy kontaktowej w ramach każdej struktury pokojowej, która byłaby odpowiedzialna za kwestie komunikacji i informowanie miejscowej ludności, w tym ludności obszarów przygranicznych, o prawdziwej roli misji, jako główny wkład w zachowanie neutralności operacji wspierania pokoju; głównym zadaniem tej grupy byłoby stworzenie, przy wsparciu ze strony społeczności lokalnych, procedury przyjmowania skarg;
 44. wskazuje na fakt, że porozumienie z miejscową ludnością ma zasadnicze znaczenie oraz że należy przyjąć podejście, które sprzyja jasnym informacjom i zapewnia ich dotarcie do wszystkich, bez względu na płeć; należy to rozszerzyć na inne siły stron trzecich oraz na organizacje humanitarne, praw człowieka i rozwoju działające w terenie;
 45. podkreśla znaczenie przeprowadzenia skutecznej i ciągłej oceny czynników determinujących (nie)bezpieczeństwo ludności cywilnej oraz wykorzystania wynikającej z niej analizy jako podstawy do opracowania strategii ochrony, mających na celu zapobieganie ponownemu wybuchowi gwałtownych konfliktów;
 46. wzywa UE do przeprowadzenia, w porozumieniu z innymi właściwymi podmiotami, takimi jak OCHA (Biuro Koordynacji Spraw Humanitarnych ONZ), dalszego szczegółowego badania nad włączeniem strategii ochrony do opracowywanego podejścia wojskowego UE do zarządzania kryzysem oraz do włączenia wniosków z doświadczeń zdobytych na poziomie UE do ochrony ludności cywilnej, w szczególności dzieci, a także uważa, że powinny one stanowić podstawę przyjęcia szerszej „doktryny ochronnej UE”, która obejmowałaby elementy i wytyczne dotyczące ochrony prawnej, cywilnej, humanitarnej i wojskowej;
 47. podkreśla znaczenie utworzenia wiodących agencji, które mogą zapewnić jasne wytyczne strategiczne, określić główne braki i wyjaśnić role i zadania w zakresie przeciwdziałania konfliktom;
 48. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym i regionalnym, Komisji Europejskiej, ONZ i organizacjom regionalnym, prezydencji Rady i Unii Afrykańskiej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie skuteczności pomocy i określenia publicznej pomocy rozwojowej**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 24-28 listopada 2008 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając cele Umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.,
 - uwzględniając Deklarację Milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju (MCR) jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa, oraz sprawozdanie w sprawie milenijnych celów rozwoju ONZ z 2007 r.,
 - uwzględniając Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: Konsensus europejski („Konsensus europejski na rzecz rozwoju”), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.,
 - uwzględniając deklarację paryską (DP) w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r.,
 - uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty przez międzynarodową konferencję ONZ w sprawie finansowania rozwoju w dniach 21-22 marca 2002 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 lutego 2007 r. pt. „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. pt. „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju. Przyspieszenie realizacji milenijnych celów rozwoju” (COM(2008)0177),
 - uwzględniając główne wnioski i zalecenia Komitetu ds. Pomocy na rzecz Rozwoju (DAC) OECD w ramach wzajemnej oceny Wspólnoty Europejskiej w 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) (maj 2008 r.) i Rady (czerwiec 2008 r.),
 - uwzględniając wyniki trzeciego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, obradującego na posiedzeniu w Akrze (2-4 września 2008 r.),
 - uwzględniając deklarację z Akry przyjętą przez przywódców państw i szefów rządów państw AKP w dniu 3 października 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.300/08/końcowe),
- A. mając na uwadze, że program skuteczności pomocy powinien umożliwić konkretne postępy w likwidacji ubóstwa i nierówności oraz pomóc krajom partnerskim w realizacji MCR i w osiągnięciu uzgodnionych na arenie międzynarodowej standardów praw człowieka,
- B. mając na uwadze, że istotnym mankamentem definicji samodzielności zawartej w deklaracji paryskiej jest brak wyraźnego uznania znaczenia demokratycznego zaangażowania, a zwłaszcza roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, a także jasnego zobowiązania w sprawie roli parlamentów,
- C. mając na uwadze, że UE podjęła istotne zobowiązania w dziedzinie równouprawnienia, które muszą być kontynuowane, ale że wymiar płci w debacie nad skutecznością pomocy jest nadal ograniczony,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

- D. mając na uwadze, że zwiększenie pomocy i poprawa jej skuteczności mają równie istotne znaczenie oraz że potrzebny jest postęp zarówno w aspekcie ilościowym, jak i jakościowym pomocy celem osiągnięcia MCR — zwłaszcza tych związanych ze zdrowiem i płcią, w zakresie których postęp jest niemal niewidoczny, a które są kluczowe dla osiągnięcia wspomnianych zobowiązań,
- E. mając na uwadze, że ostatnie dane OECD wskazują, iż ogólnie pomoc UE w 2007 r. uległa znacznemu zmniejszeniu, zaś wysokość pomocy jest często zawyżana wskutek uwzględnienia redukcji zadłużenia oraz zaliczenia funduszy, które nie docierają do ludności krajów partnerskich,
- F. mając na uwadze, że kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie muszą przestrzegać najwyższych standardów otwartości i przejrzystości, co dotyczy zwłaszcza darczyńców w zakresie ich szacunków budżetowych dotyczących przepływów pomocy, które w przeciwnym wypadku nie mogą być odzwierciedlone w dorocznych prognozach budżetowych krajów partnerskich, poważnie ograniczając tym samym zdolność parlamentów do kontroli nad rządową polityką rozwoju oraz możliwość dokonywania długoterminowych inwestycji przez kraje partnerskie,
- G. mając na uwadze, że pomoc wiązana znacząco oddziałuje na przejrzystość pomocy i powoduje wzrost kosztów towarów i usług nawet o 30 % — jak szacuje Bank Światowy,
- H. mając na uwadze, że darczyńcy są nadal opieszali, zaś postęp w wykorzystywaniu krajowych systemów jest bardzo powolny, a jednocześnie mając świadomość, że stanowi to kluczowy komponent samodzielności i dostosowania oraz ma istotne znaczenie dla zwiększenia potencjału i rozwoju lokalnego rynku,
- I. mając na uwadze, że system pomocy międzynarodowej staje się coraz bardziej złożony wraz z utworzeniem pionowych struktur oraz dołączeniem nowych podmiotów publicznych i prywatnych, które często działają poza istniejącymi kodeksami i mechanizmami koordynacji,
- J. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe może przyczynić się do samodzielności, zwiększenia potencjału rządów, poprawy odpowiedzialności i kontroli przez zainteresowane strony krajowe, ale że jego powodzenie zależy od zdolności rządów do planowania, dokonywania i rozliczania się z wydatków publicznych,
- K. mając na uwadze, że kraje partnerskie stoją często przed setkami uwarunkowań dotyczących wyników i polityki, które niekiedy mogą być sprzeczne i podyktowane przez różnych darczyńców, co może nakładać na kraje partnerskie niewspółmierne obciążenie oraz umniejszać zaangażowanie kraju i odpowiedzialność rządów wobec obywateli i parlamentów,
- L. mając na uwadze, że wsparcie techniczne może stanowić nawet 50 % pomocy, ale duża jego część jest w dalszym stopniu wiązana, nadmiernie kosztowna i nieskuteczna w zwiększaniu lokalnego potencjału i samodzielności,
- M. mając na uwadze, że stale rosnąca liczba osób należących do najbardziej narażonych części społeczeństwa będzie jeszcze bardziej narażona,
- N. mając na uwadze, że narażenie w aspekcie środowiskowym i gospodarczym małych i rozwijających się państw wyspiarskich oraz państw śródlądowych AKP na liczne kryzysy może prowadzić do poważnych konsekwencji dla społeczeństwa i środowiska oraz osłabić prężność gospodarczą, a także może negatywnie wpływać na zdolność tych krajów do realizacji celów w zakresie trwałego rozwoju i skutecznego podejmowania koniecznej reformy gospodarczej,
- O. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa słusznie podjęła znaczny wysiłek we współpracy z najuboższymi krajami i że nie towarzyszył mu podobny ruch w odniesieniu do krajów o średnim dochodzie, w szczególności małych i rozwijających się państw wyspiarskich-importerów netto żywności i paliwa, a także mając na uwadze, że krajom tym zagraża spadek do statusu krajów o niskim dochodzie, o ile w odpowiednim czasie nie zostaną podjęte właściwe kroki wspomagające realizację ich potrzeb;
1. z zadowoleniem przyjmuje postępy w przyjmowaniu politycznych zobowiązań w planie działania z Akry oraz podkreśla, że istnieje potrzeba ambitnego wdrażania tego planu działania, w którym od koncepcji i zobowiązań politycznych przechodzi się do namacalnych i wymiernych osiągnięć we wdrażaniu zasad zawartych w deklaracji paryskiej; oczekuje, że UE zaangażuje się aktywniej i odegra wiodącą rolę w poprawie skuteczności pomocy w skali światowej;

2. zwraca się do krajów UE i AKP, aby w programie skuteczności pomocy czynnie promowały wspólne wartości i priorytety określone w umowie z Kotonu, takie jak zmniejszenie ubóstwa, równość płci, trwałe rozwój gospodarczy, społeczny i ekologiczny, integracja regionalna, wspieranie pokoju, bezpieczeństwa i demokracji przy poszanowaniu praw człowieka;
3. podkreśla, że demokracja zapewnia najlepsze podstawy trwałego rozwoju, pokoju i bezpieczeństwa; z tego względu wzywa współpracujące kraje UE-AKP, żeby nadały priorytet wspieraniu demokracji, umożliwiając przejrzysty, inkluzywny i oparty na odpowiedzialności proces podejmowania decyzji jako istotny sposób zwiększenia skuteczności pomocy;
4. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie, aby zastosowały szerszą definicję spójności niż zawarta w planie działań z Akry, tak aby zapewnić większą spójność polityki rozwoju w takich dziedzinach polityki europejskiej jak rolnictwo, rybołówstwo, handel, energia, środowisko naturalne, zmiany klimatu, bezpieczeństwo i migracja, dokonały oceny ich wpływu na rozwój i zadbały o odpowiednie reformy, tak aby te dziedziny polityki nie tworzyły barier pozataryfowych i nie osłabiły realizacji MCR oraz celów zawartych w umowach o partnerstwie gospodarczym;
5. podkreśla, że chociaż deklaracja paryska stanowi siłę napędową debaty nad skutecznością pomocy, umowa z Kotonu i DP mogą się wzajemnie umacniać, jako że umowa z Kotonu również jest modelem skutecznej współpracy w zakresie rozwoju;

Zapewnienie demokratycznego zaangażowania i odpowiedzialności

6. podkreśla, że koncepcję i wymiar samodzielności z deklaracji paryskiej, zgodnie z umową z Kotonu, należy poszerzyć o demokratyczne zaangażowanie (z udziałem parlamentów krajowych, rządów lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego, niezależnego sądownictwa i mediów) dla zwiększenia przejrzystości i wzajemnej odpowiedzialności opartej na jasnych wskaźnikach, które można śledzić, oraz zagwarantowania realizacji celu pomocy na rzecz rozwoju;
7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działania z Akry uznano istotną rolę, jaką parlamenty i lokalne rządy odgrywają w procesie rozwoju; wzywa darczyńców i rządy partnerskie do zapewnienia roli, którą parlamentarzyści i lokalne rządy muszą odegrać w zapewnieniu skuteczności pomocy, wspierając samodzielność, zapewniając kontrolę i równowagę poprzez nadzór nad budżetami, polityką i jej rezultatami oraz angażując obywateli za sprawą procesu demokratycznego w decyzje dotyczące rozwoju;
8. z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że w planie działania z Akry uznano istotną rolę, jaką w procesie rozwoju odgrywa społeczeństwo obywatelskie; wzywa darczyńców i rządy partnerskie do zagwarantowania pełnego i znaczącego udziału społeczeństwa obywatelskiego w planowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie budżetów i programów oraz do tworzenia warunków niezbędnych do wypełniania przez nie odpowiedniej roli;
9. wzywa kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie do wzięcia pod uwagę niewspółmiernego wpływu ubóstwa na kobiety i do zapewnienia, że równość płci, upodmiotowienie kobiet i prawa kobiet są w pełni uwzględnione w krajowych procesach rozwoju; stwierdza z ubolewaniem, że plan działań z Akry nie określa mechanizmów wdrażania równości płci i upodmiotowienia kobiet, oraz nie zawiera wskaźników dla badania postępów w tym zakresie;
10. z ubolewaniem stwierdza, że plan działań z Akry nie przekłada na konkretne działania zawartego w deklaracji paryskiej zobowiązania dotyczącego zaangażowania parlamentów, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych; oczekuje, że UE będzie respektowała wiodącą rolę krajów partnerskich oraz wspierała je w umacnianiu zdolności do pełnienia tej roli, i nalega na kraje partnerskie UE, żeby opracowały konkretne plany działań mające na celu zapewnienie demokratycznego zaangażowania i ugodnienie wskaźników dla badania postępów;

Poprawa skuteczności pomocy

11. przyjmuje z zadowoleniem konkluzje Rady, która potwierdza zobowiązanie do realizacji wspólnego celu zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej wynoszącego 0,56 % w 2010 r. i 0,7 % w 2015 r.; zwraca się o podjęcie nowych zobowiązań w zakresie ambitnych wieloletnich harmonogramów w celu pomiaru stopniowego wzrostu budżetów pomocowych;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby zagwarantowały, że nie dojdzie do poszerzenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej w celu włączenia pozycji niestanowiących pomocy, takich jak wydatki na cele wojskowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby oddzieliły wydatki na redukcję zadłużenia od innych danych dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej oraz żeby wyłączyły wydatki dokonywane w Europie na studentów i uchodźców z obliczeń całkowitych wydatków na pomoc rozwojową;
13. nalega, aby przydzielanie funduszy przez darczyńców odbywało się w sposób przejrzysty i rzetelny, oraz podkreśla, że należy zdecydowanie poprawić przewidywalność przepływu środków, programowania i wydatkowania, w szczególności sporządzając wiarygodne wieloletnie harmonogramy oraz zapewniając przewidywalność w danym roku bieżącym; z zadowoleniem przyjmuje przewidzianą w planie działań z Akry inicjatywę programowania ewolucyjnego, które zapewnia śródkresową przewidywalność;

Trwały wzrost gospodarczy na rzecz trwałego rozwoju

14. podkreśla, że jedną z miar skuteczności pomocy jest stopień, w jakim przyczynia się ona do stworzenia silnej gospodarki, która chroni środowisko naturalne i w której nikt nie jest pozbawiony podstawowych świadczeń socjalnych;
15. wzywa do współpracy rozwojowej, żeby sprawniej pokonywać bariery dla wzrostu gospodarczego, takie jak brak bezpośrednich inwestycji zagranicznych, ucieczka kapitału i duże przeszkody administracyjne dla małych i średnich przedsiębiorstw;
16. wzywa w związku z tym do prowadzenia polityki na rzecz rozwoju, która wspiera przekazywanie know-how, politykę konkurencji i solidną politykę makroekonomiczną, jak również minimalizuje formalności administracyjne dla przedsiębiorstw, przestrzega prawa własności lub je ustanawia oraz przeciwdziała korupcji;
17. podkreśla, że sprawiedliwy handel może być jednym z najbardziej efektywnych czynników wpływających na zrównoważony wzrost gospodarczy, wspomaganym przez odpowiednie środki towarzyszące mające na celu pokrycie kosztów związanych z dostosowaniem oraz sfinansowanie sieci bezpieczeństwa społecznego i programów służących umacnianiu pozycji, rozwój sprawiedliwego handlu należy jednak uzupełnić polityką redystrybucyjną i społeczną, żeby umożliwić sprawiedliwy podział korzyści;
18. stwierdza z ubolewaniem, że dokonano niewielkich postępów w wykorzystaniu systemów krajowych (tylko niewielka część oficjalnej pomocy rozwojowej przechodzi przez budżety krajowe, podczas gdy udzielający pomocy obiecali udział 50 % w 2010 r.) oraz że nawet w krajach o dobrze działających systemach krajowych udzielający pomocy nie chcą wykorzystywać tych systemów; wzywa kraje udzielające pomocy, aby możliwie jak najbardziej przyspieszyły dostosowanie pomocy do systemów krajowych, wzmocniły systemy rządów i zwiększyły wysokość pomocy przekazywanej w formie ogólnego i sektorowego wsparcia budżetowego w przypadku spełnienia warunków dobrych rządów gospodarczych i politycznych, które umożliwiają pełną przejrzystość budżetową i odpowiedzialność; podkreśla, że w żadnym razie nie powinno się udzielać wsparcia budżetowego w sytuacji powszechnej korupcji;
19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan działań z Akry wymienia szereg podmiotów działających na rzecz rozwoju poza darczyńcami dwustronnymi; podkreśla, że jednym z wielkich wyzwań w perspektywie roku 2011 będzie objęcie zasadami deklaracji paryskiej funduszy przeznaczonych na konkretne cele i nowych krajów udzielających pomocy, tak aby zapewnić rzeczywistą koordynację udzielających pomocy i dostosowanie do krajów partnerskich;
20. wzywa rządy partnerskie, aby oparły wsparcie budżetowe na rzetelnym krajowym planie zmniejszenia ubóstwa, wzmacniając odpowiedzialność, zarządzanie finansowe i monitoring w wymiarze krajowym poprzez systematyczną i strategiczną współpracę z parlamentem krajowym, władzami lokalnymi i podmiotami niepaństwowymi, która aktualnie jest skrajnie ograniczona;
21. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji Europejskiej dotyczący zapewnienia bardziej przewidywalnej formy długookresowego wsparcia budżetowego poprzez wykorzystanie kontraktowania MCR w odniesieniu do krajów osiągających dobre wyniki, ale podkreśla, że wymaga to dużego zaangażowania krajów partnerskich w realizację MCR oraz że potrzebny jest stały monitoring kładący silny akcent na wyniki;

22. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry stwierdzono, iż kraje udzielające pomocy, zasiadające w Komitecie Pomocy Rozwojowej OECD (OECD-DAC), obejmą zaleceniem DAC z 2001 r. w sprawie odchodzenia od pomocy związanej bardzo zadłużone ubogie kraje, które nie są krajami najsłabiej rozwiniętymi; nalega na Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły rzeczywiste zobowiązanie dotyczące odejścia do 2010 r. od wszelkiej pomocy związanej w odniesieniu do krajów AKP, włączając w to pomoc techniczną, która musi odpowiadać krajowym priorytetom i charakterystykom, zamówienia publiczne, pomoc w zakresie żywności i transportu oraz przechowywania żywności;
23. wzywa Komisję do włączenia kwestii równości płci do procesu budżetowego poprzez powiązanie wypłat zmiennych transz pomocy ze wskaźnikami osiągnięć w dziedzinie równouprawnienia płci; wzywa kraje partnerskie do włączenia perspektywy płci na wszystkich szczeblach procesu budżetowego i do pobudzenia szerszego dialogu z organizacjami kobiecymi;
24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyprzedzenia postanowień planu działań z Akry i w związku z tym znacznej redukcji liczby uwarunkowań, stopniowego zaprzestania wykorzystywania uwarunkowań polityki gospodarczej oraz do zastąpienia ich wspólnie uzgodnionymi umowami odzwierciedlającymi wspólne zrozumienie kluczowych priorytetów, które wiążą wypłaty ze skutecznym działaniem i wynikami polityki, zwłaszcza skoncentrowanymi na MCR, oraz do sporządzenia realnego harmonogramu dla tego procesu; wzywa UE i państwa członkowskie do wykorzystania swych wpływów, aby przekonać Bank Światowy i MFW do podjęcia działań w kierunku takiego samego przejęcia, zwłaszcza w czasie, gdy większość krajów AKP jest zagrożona negatywnym wpływem wielu kryzysów doświadczających gospodarkę światową;

Podział pracy i koordynacja darczyńców

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby znacznie zwiększyły wysiłki celem poprawy koordynacji darczyńców i podziału pracy, a jednocześnie podjęły decydujące kroki na rzecz dostosowania pomocy wielo- i dwustronnej do procesów krajowych, demokratycznego zaangażowania, odpowiedzialności, harmonizacji, wspólnej analizy, programowania i świadczenia pomocy, oraz aby znacznie ograniczyły liczbę jednostek wdrożeniowych programu; odnotowuje zawartą w planie działań z Akry inicjatywę w sprawie podjęcia do czerwca 2009 r. dialogu na temat międzynarodowego podziału pracy między krajami;
26. wyraża nadzieję, że atlas donatorów z 2008 r. przyczyni się do większej informacji i ambitniejszej koordynacji darczyńców, zwłaszcza w celu rozwiązania problemu krajów „ulubionych” i „pozbawionych pomocy” oraz zaniedbywanych kluczowych sektorów, takich jak zdrowie, energetyka, edukacja, spójność społeczna, równość płci i rolnictwo, z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry stwierdzono również, iż kraje udzielające pomocy będą pracowały nad rozwiązaniem problemu krajów, które otrzymują niewystarczającą pomoc, oraz że dopilnują, żeby nowe ustalenia w sprawie podziału pracy nie spowodowały, iż poszczególne kraje rozwijające się otrzymają mniej pomocy;
27. wzywa do budowania potencjału wszystkich ministerstw, żeby dzięki wsparciu budżetowemu zwiększyć skuteczność wydatków na zdrowie, kształcenie i równouprawnienie płci, ponieważ odpowiedzialność kraju otrzymującego pomoc zbyt często ogranicza się do ministerstwa finansów;
28. uznaje potrzebę trwalszej pomocy na rzecz państw niestabilnych oraz krajów o niższym dochodzie wychodzących z konfliktów zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry wezwano kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie do dostosowania deklaracji paryskiej do Zasad dotyczących podejmowania działań międzynarodowych w państwach niestabilnych i w sytuacjach konfliktowych Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD, jednak podkreśla również potrzebę zbudowania silnego społeczeństwa obywatelskiego w państwach niestabilnych i narażonych;
29. uważa jednak, że należy poczynić większe i lepiej ukierunkowane wysiłki, aby zwiększyć wsparcie dla krajów AKP o średnim dochodzie, i wzywa do jak najszybszego opracowania i realizacji umowy w sprawie regularnego i przewidywalnego świadczenia pomocy, która skutecznie będzie odpowiadać na konkretne potrzeby tych państw, aby umożliwić im dalsze podążanie drogą trwałego rozwoju;
30. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że wspólnota darczyńców zobowiązała się do zwiększenia wysiłków na rzecz współpracy z najuboższymi krajami oraz że poziom programowalnej pomocy dla Afryki rośnie w rezultacie zobowiązania do podwojenia oficjalnej pomocy rozwojowej dla Afryki do 2010 r., tym bardziej że aktualny wzrost cen ropy i żywności oraz efekt globalnych zmian klimatu mógłby udaremnić już poczynione starania;

31. wyraża uznanie dla pracy Sekretariatu Wspólnoty Narodów oraz Instytutu Wysp i Małych Państw na Uniwersytecie Maltańskim w zakresie opracowania wskaźników niestabilności i odporności oraz oczekuje, że UE przejmie wiodącą rolę we wdrażaniu wskaźników i w opracowaniu nowych ram systematycznej pomocy małym rozwijającym się państwom wyspiarskim i rozwijającym się krajom śródlądowym; proponuje, aby w szczególności małe państwa zaplanowały profil niestabilności i odporności w związku z przygotowaniem średniookresowej strategii rozwoju;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby na konferencji dauhańskiej przedstawiły silne, wspólne zaangażowanie UE na rzecz ilości i jakości pomocy rozwojowej, która będzie zmierzała w kierunku osiągnięcia MCR na podstawie trwałego podejścia i jasnych map drogowych dotyczących realizacji ich zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej, indywidualnie, jak i wspólnie, pomimo obecnego kryzysu finansowego;
33. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym, regionalnym organizacjom AKP oraz Komitetowi Pomocy Rozwojowej OECD.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie społecznych konsekwencji pracy dzieci i strategii zwalczania pracy dzieci

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą w dniu 20 listopada 1989 r. ⁽²⁾, która weszła w życie w 1990 r., a w szczególności jej art. 28 i 32,
- uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP): nr 138, dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (1973) ⁽³⁾ i nr 182, dotyczącą zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (1999) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. („umowa z Kotonu”), a w szczególności jej art. 26 i 50,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, a w szczególności jego art. 12, 97, 101 i 103 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., która określa milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustanowione przez społeczność międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając zintegrowane ramy działania „Edukacja dla wszystkich: realizacja naszych wspólnych zobowiązań”, przyjęte przez Światowe Forum Edukacyjne w Dakarze, w Senegalu w 2000 r. (szczyt w Dakarze) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie edukacji na rzecz zrównoważonego rozwoju w państwach AKP oraz związane z nią ramy działania, przyjęte przez ministrów edukacji państw AKP w 2006 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

⁽²⁾ <http://www.unhchr.ch/html/menu3/b/k2crc.htm>

⁽³⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c138.htm>

⁽⁴⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c182.htm>

⁽⁵⁾ Dz.U. C 46, z 24.2.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ <http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001211/121147e.pdf>

- uwzględniając deklarację UE z Lukki (Włochy) z 2003 r.,
 - uwzględniając międzynarodowy program MOP na rzecz eliminacji pracy dzieci (IPEC),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie „Większego nacisku na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając globalny raport z kontroli z 2008 r.: „Edukacja dla wszystkich do roku 2015 — czy nam się uda?” ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie praw dzieci, a w szczególności dzieci-żołnierzy, przyjętą 15 października 2003 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie wykorzystywania dzieci w krajach rozwijających się, ze szczególnym uwzględnieniem pracy dzieci ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: partnerstwo na rzecz wzrostu i zatrudnienia ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska Naturalnego (AKP-UE/100.247/08/końcowy),
- A. mając na uwadze, że praca dzieci ma swoje korzenie w masowym ubóstwie oraz w kulturze i tradycji wielu społeczności w krajach rozwijających się,
- B. mając na uwadze, że praca dzieci obniża wynagrodzenia dorosłych, a tym samym przyczynia się do cyklu ubóstwa, zmuszając dorosłych do konkurowania z tanią siłą roboczą dostarczaną przez dzieci,
- C. mając na uwadze, że praca dzieci jest ciężka, wykonywana często w trudnych warunkach przez dwanaście do czternastu godzin dziennie, przy czym niewielkie „zarobki” są często oddawane pracodawcom w zamian za zakwaterowanie lub jako kara za niewypracowane normy,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z danymi MOP około 165 mln dzieci w wieku 5-14 lat pracuje oraz mając na uwadze, że najgorsze formy pracy dzieci i łamanie praw dzieci, w tym niewolnictwo dzieci (służba domowa), sprzedaż dzieci i handel nimi, dziecięca prostytutka, rekrutowanie dzieci do konfliktów zbrojnych i inne formy pracy są szkodliwe dla stabilnego rozwoju fizycznego i zdrowia psychicznego dzieci,
- E. mając na uwadze, że należy zwrócić szczególną uwagę na najgorsze rodzaje pracy dzieci i podjąć pilne kroki przeciwdziałające,
- F. niektóre grupy dzieci i nastolatków, zwłaszcza dzieci należące do mniejszości etnicznych lub innych mniejszości, nieletni migranci, dzieci przesiedlone lub uchodźcy, dzieci poszkodowane w wyniku konfliktów zbrojnych, dzieci-żołnierze, dzieci osierocone i pozbawione opieki rodzicielskiej, dzieci będące nosicielami wirusa HIV lub chore na AIDS oraz dzieci niepełnosprawne są szczególnie zagrożone oraz mając na uwadze, że dziewczynki są dodatkowo narażone na wykorzystywanie, w tym wykorzystywanie seksualne,
- G. mając na uwadze, że praca dzieci jest jednym z najbardziej uderzających wskaźników wyróżniających dzieci w szczególnie niekorzystnej sytuacji i jako taka wskazuje na braki w realizacji kilku milenijnych celów rozwoju, takich jak eliminacja ubóstwa, edukacja dla wszystkich, równość płci, zwalczanie HIV/AIDS oraz tworzenie globalnego partnerstwa na rzecz rozwoju,
- H. mając na uwadze, że komercyjne wykorzystywanie dzieci stanowi poważne pogwałcenie ich godności ludzkiej i jest sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej oraz mając na uwadze, że ratyfikując konwencję o prawach dziecka państwa-sygnatariusze zobowiązują się do wspierania uznawania przysługujących dzieciom praw człowieka,
- I. mając na uwadze, że zapewnienie wszystkim dzieciom wysokiej jakości powszechnej edukacji podstawowej jest kluczem umożliwiającym dzieciom uzyskanie ważnych umiejętności i wiedzy, które pozwolą im uciec od ubóstwa i wpływać na rozwój swoich społeczeństw oraz dokonywać swobodnych i świadomych wyborów w życiu, co będzie także przyczyniać się do rozwoju społecznego i gospodarczego ich krajów,

⁽¹⁾ COM(2008)55 wersja ostateczna.

⁽²⁾ <http://unesdoc.unesco.org/images/0015/001547/154743e.pdf>

⁽³⁾ Dz.U. C 26, z 29.1.2004, s. 17.

⁽⁴⁾ P6_TA(2005)0272.

⁽⁵⁾ 17 P6_TA(2007)0062.

- J. mając na uwadze, że realny dostęp do wysokiej jakości edukacji oznacza istnienie szkół, które są przyjazne dzieciom i spełniają w równym stopniu potrzeby obu płci i które są wyposażone w nieskażoną wodę pitną i kanalizację, ponieważ edukacja w złych warunkach może zniechęcić dzieci do chodzenia do szkoły i sprawić, że będą podatne na wykorzystywanie,
- K. mając na uwadze, że do skutków różnych form pracy dzieci zaliczają się niskie wskaźniki zapisów do szkół podstawowych i średnich (zwłaszcza w przypadku dziewczynek), wysoki wskaźnik osób przedwcześnie przerywających naukę szkolną, wysokie wskaźniki analfabetyzmu i niepowodzeń, opóźniony rozwój fizyczny dzieci, wysoki wskaźnik cięż u nastolatków, narkomania wśród dzieci i wysoka stopa bezrobocia wśród dorosłych,
- L. mając na uwadze, że większość krajów wprowadziła przepisy prawne i strategie polityczne mające na celu ochronę dobra i interesów dzieci,
- M. mając na uwadze, że rządy, pracodawcy, pracownicy i ich organizacje oraz całe społeczeństwo mają wspólny obowiązek działania na rzecz stopniowego eliminowania pracy dzieci,
- N. mając na uwadze, że praktyka wykorzystywania pracy dzieci często ma miejsce poza legalnie działającymi przedsiębiorstwami podlegającymi stosownym przepisom prawnym i jest szeroko rozpowszechniona w sektorze nieformalnym i sektorze rolnym, w gospodarstwie domowym lub przy zajęciach rodzinnych, które w kontekście społecznego znaczenia nie są nawet uważane za pracę, oraz w niektórych przypadkach ma miejsce w ramach działań nielegalnych,
- O. mając na uwadze, że w wielu przypadkach wykorzystywanie dzieci w krajach AKP ma miejsce w imieniu firm europejskich, które w ten sposób przyczyniają się do pogorszenia problemu pracy dzieci w krajach AKP,
- P. mając na uwadze, że wykorzystywanie ekonomiczne dzieci dotyczy od czterech do dziesięciu milionów dzieci w Europie (niektóre z nich padają ofiarą najgorszych rodzajów wykorzystywania, jak prostytutka małych dziewczynki), a także mając na uwadze, że należy podkreślić, iż wiele z tych dzieci i młodzieży pochodzi z krajów AKP i przeważnie przebywa nielegalnie w krajach europejskich,
- Q. mając na uwadze, że nie można ignorować wkładu, jaki praca dzieci wnosi do dochodów rodzinnych w najuboższych krajach,
- R. mając na uwadze, że nie ma zastrzeżeń co do zatrudniania starszych dzieci w niepełnym wymiarze godzin w rodzinnych gospodarstwach rolnych czy w rodzinnych firmach, pod warunkiem że nie wpływa to niekorzystnie na ich edukację, zdrowie i dobrobyt,
- S. mając na uwadze, że wytyczenie granicy moralnej pomiędzy dziećmi wykorzystywanymi komercyjnie a dziećmi, których praca jest wykorzystywana do wspierania gospodarstw rolnych funkcjonujących na granicy ubóstwa, w praktyce może okazać się niełatwym zadaniem,
- T. mając na uwadze, że pląga chorób takich jak HIV/AIDS przyczynia się do angażowania dzieci w działania przynoszące dochód,
- U. mając na uwadze, że eliminację pracy dzieci komplikują nierówności kulturowe oraz brak równości między mężczyznami i kobietami,
- V. mając na uwadze, że poprawa dostępu do tanich i możliwych do spłacenia kredytów może złagodzić problem pracy dzieci i zwiększyć liczbę dzieci uczęszczających do szkół,
- W. mając na uwadze, że dostępność alternatywnych rozwiązań w dziedzinie opieki nad dziećmi przyczynia się do ograniczenia pracy dzieci i stwarza warunki umożliwiające wyższą frekwencję w szkołach,
- X. mając na uwadze, że działania na rzecz wspierania poziomu edukacji i płac dorosłych przyczyniają się do ograniczenia występowania i nasilenia pracy dzieci oraz zwiększają prawdopodobieństwo, że dzieci nie przerwą nauki,
- Y. mając na uwadze, że dychotomia miasto-wieś ma wpływ na dotyczące dzieci decyzje związane z nauką szkolną i pracą,

- Z. mając na uwadze, że każde dziecko ma prawo do rejestracji urodzenia oraz mając na uwadze, że brak rejestracji urodzeń ułatwia wyzysk i wykorzystywanie dzieci w „ukrytych sektorach” pracy, takich jak praca w domu i rolnictwo,
- AA. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa, które działają z pogwałceniem międzynarodowych instrumentów oraz międzynarodowych i krajowych przepisów dotyczących pracy dzieci, mogą wykorzystywać nieuczciwą przewagę konkurencyjną,
- AB. mając na uwadze, że sektor rolnictwa w krajach rozwijających się oferuje znaczny potencjał dla wykorzystywania dzieci, a według sprawozdania Human Rights Watch z 2000 r. około 70 %, tj. 170 mln dzieci pracuje w tym sektorze, gdzie są zmuszane do pracy przez 12 godzin na dobę, 365 dni w roku, często są narażone na toksyczne pestycydy i ekstremalne temperatury sięgające 100 °C, a także muszą dźwigać ciężkie ładunki oraz obsługiwać przemysłowe maszyny tnące,
- AC. mając na uwadze, że pirotechnika, recykling odpadów, kruszenie skał czy górnictwo należą do najgorszych rodzajów pracy dzieci, a także mając na uwadze, że najgorszym rodzajem wykorzystywania jest wysyłanie dzieci-żołnierzy na wojnę,
- AD. mając na uwadze, że nabywcy towarów z krajów rozwijających się mają kluczową rolę, jeśli chodzi o wykrywanie i odmawianie zakupu towarów, które są w całości lub w części wyprodukowane z użyciem pracy dzieci, a zatem mogą oni wywierać bezpośrednią i skuteczną presję ekonomiczną,
- AE. mając na uwadze, że prawa podstawowe dzieci są poważnie zagrożone z powodu udziału i wykorzystywania dzieci w ciągłych kampaniach reklamowych w mediach (np. w radiu, telewizji i gazetach),

Kontekst ogólny

1. wyraża zadowolenie z ratyfikowania przez wiele krajów AKP i UE konwencji MOP nr 138 i 182 (patrz załącznik 1); wzywa państwa-sygnatariuszy do zagwarantowania realizacji konwencji oraz apeluje do tych państw, które jeszcze tego nie zrobiły, o pilne ratyfikowanie tych konwencji;
2. uznaje, że dzieci zatrudnione w najbardziej niebezpiecznych branżach przemysłowych muszą być traktowane priorytetowo;
3. domaga się z najwyższą stanowczością, aby wszelkie osoby, co do których istnieją dowody, że rekrutują bądź wykorzystują dzieci-żołnierzy, były bezwzględnie sądzone przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym;
4. podkreśla w kontekście konwencji nr 182 potrzebę pilnych działań na rzecz likwidacji najgorszych rodzajów pracy dzieci, jak zatrudnianie dzieci w warunkach niewolnictwa i przymusu oraz do niebezpiecznych i ryzykownych prac przy produkcji i handlu narkotykami i przemyśle oraz handlu bronią ręczną, wykorzystywanie małych dzieci i wykorzystywanie seksualne dzieci w celach komercyjnych;
5. apeluje do wszystkich państw członkowskich UE będących sygnatariuszami konwencji MOP nr 182, aby corocznie publikowały dowody przestrzegania ust. 8, w którym apeluje się do członków, by pomagały sobie wzajemnie przy wprowadzaniu w życie postanowień konwencji poprzez wzmocnioną współpracę międzynarodową i/lub pomoc;
6. wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP do rozwijania zintegrowanych strategii w ramach partnerstwa AKP-UE, mających na celu zwalczanie pracy dzieci w oparciu o dokładną ocenę sytuacji i będących w najlepszym interesie dzieci; w tym względzie podkreśla potrzebę pełnego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i związków zawodowych w formułowanie polityki i jej realizację oraz monitorowanie działań mających na celu zwalczanie pracy dzieci;
7. podkreśla, że zwalczanie pracy dzieci wymaga właściwej kombinacji wyborów politycznych i programów, w szczególności w dziedzinie zdrowia, edukacji, zatrudnienia i ochrony socjalnej, które mają być nastawione na zwiększanie świadomości, propagowanie mobilizacji społecznej, udoskonalenie zasobów i analizy baz danych, na prawo pracy i jego egzekwowanie, godną pracę, wysokiej jakości bezpłatną obowiązkową edukację, kształcenie zawodowe oraz bezpośrednie działanie w celu ratowania, rehabilitacji i reintegracji dzieci;

8. wzywa społeczność międzynarodową, w szczególności państwa członkowskie UE i Komisję Europejską, do uwzględnienia problematyki pracy dzieci we wszystkich działaniach objętych programami współpracy na rzecz rozwoju oraz w procesie realizacji milenijnych celów rozwoju do roku 2015 poprzez między innymi eliminowanie przyczyn niewłaściwej ochrony dzieci i naruszeń praw dzieci; podkreśla, że polityki takie muszą również zajmować się kwestiami rehabilitacji i integracji społecznej dzieci, których nie dotyczy już problem przymusowej pracy;
9. przyznaje, że praca dzieci jest w znacznym stopniu spowodowana przez ubóstwo, a długofalowym rozwiązaniem jest zrównoważony wzrost gospodarczy oraz dobre sprawowanie rządów prowadzące do postępu społecznego, a zwłaszcza łagodzenie ubóstwa i zapewnienie powszechnej edukacji podstawowej;
10. podkreśla potrzebę zajęcia się eliminacją pracy dzieci w ramach walki z HIV/AIDS oraz strategii rozstrzygania konfliktów;
11. podkreśla, że dzieci żyjące bez wsparcia ze strony rodziców, jak na przykład sieroty, dzieci żyjące na ulicy, dzieci będące przesiedleńcami wewnętrznymi, uchodźcy, dzieci będące przedmiotem handlu i wykorzystywania seksualnego czy ekonomicznego, potrzebują szczególnej opieki oraz że należy podjąć ukierunkowane środki w celu pomocy takim dzieciom, jak też wesprzeć instytucje, placówki i usługi, które im służą;
12. zwraca uwagę, że chociaż wiele rządów przyjęło strategię i podjęło działania w celu eliminacji pracy dzieci, niezapewnienie alternatywnych źródeł utrzymania dla rodzin pracujących dzieci spowoduje pogorszenie warunków życia tych rodzin;
13. podkreśla, że strategię nastawione na eliminację pracy dzieci powinny być zawsze analizowane w kontekście godnej pracy dla wszystkich, zgodnie z najważniejszymi międzynarodowymi normami pracy; uważa, że żadna specjalna kampania przeciwko pracy dzieci nie może się udać, o ile nie będzie poparta przez szersze reformy praktyk handlowych w państwach UE i AKP;
14. apeluje do rządów i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w krajach UE i AKP o współpracę na rzecz utworzenia krajowych grup roboczych ds. pracy dzieci, które między innymi będą dostarczać i rozpowszechniać informacje na temat praw i najlepszej praktyki oraz będą działać na rzecz koordynacji strategii lokalnych, krajowych i międzynarodowych podmiotów rządowych, organizacji pozarządowych i związków zawodowych;
15. apeluje do państw członkowskich UE i krajów AKP o włączenie kwestii dotyczących pracy dzieci do istniejących i przyszłych inicjatyw na rzecz rozwoju sektora rolnictwa;
16. apeluje do krajów AKP o przyspieszenie działań na rzecz upowszechnienia oficjalnej rejestracji urodzeń i wzywa Komisję Europejską do promowania i wspierania takich starań, włączając oficjalną rejestrację urodzeń do polityki współpracy na rzecz rozwoju;
17. wzywa UE do uchwalenia dyrektywy wprowadzającej przepisy o specjalnym traktowaniu dzieci posiadających nielegalny status, które padły ofiarą handlu i wykorzystywania na terytorium UE;

Edukacja i eliminacja pracy dzieci

18. uważa, że każde dziecko, które nie uczęszcza do szkoły w pełnym wymiarze godzin, jest zagrożone wykorzystaniem; jest zdania, że definicja „dziecka” w tym kontekście powinna obejmować wiek, którego dotyczy obowiązkowa nauka w pełnym wymiarze godzin w danym kraju;
19. podkreśla, że chociaż doświadczenie w pracy może odgrywać pewną rolę w edukacji dziecka, praca nigdy nie powinna być oparta na wyzysku i nie powinna kolidować z nauką dziecka w pełnym wymiarze godzin, jak też powinna zawsze zostawiać dziecku odpowiednio dużo czasu na zabawę i normalne dzieciństwo; zauważa, że dotyczy to w takim samym stopniu zatrudnienia płatnego, jak i pracy w rodzinie, jak na przykład opieka nad dziećmi czy praca w rodzinnym gospodarstwie; wskazuje, że mimo iż dochody z pracy dzieci czasem stanowią istotną część zarobków rodzin osiągających bardzo niski dochód, należy przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki, aby nie krytykować rodziców, gdy słusznie chronią swoje dzieci przed wykorzystaniem w pracy;

20. apeluje do wszystkich państw członkowskich UE i AKP o zagwarantowanie, że środki wprowadzone w celu osiągnięcia 2. milenijnego celu rozwoju, jakim jest powszechna edukacja podstawowa, będą zgodne z zasadami zrównoważonego rozwoju i jakości; w tym celu wzywa UE do powiązania finansowania edukacji z utrzymaniem rozsądnej liczby miejsc w klasach oraz zapewnieniem zadowalającego kształcenia nauczycieli; apeluje do UE i AKP o udostępnienie środków finansowych na materiały i posiłki dla uczących się, aby zagwarantować, że edukacja nie stanie się obciążeniem finansowym, który będzie powodować zabieranie dzieci ze szkół;
21. wzywa Komisję Europejską do kierowania środków finansowych na edukację ze zwróceniem szczególnej uwagi na osoby najbardziej zagrożone wykorzystywaniem, a mianowicie dziewczynki, dzieci na terenach dotkniętych konfliktem, dzieci z grup społecznych zepchniętych na margines lub grup szczególnie wrażliwych oraz dzieci z rolniczych obszarów wiejskich;
22. wzywa rządy do ulepszenia ram prawnych dotyczących pracy dzieci oraz włączenia problematyki pracy dzieci do strategii i planów edukacyjnych, z uwzględnieniem dychotomii miasto-wieś;
23. wzywa państwa AKP do zwiększenia wydatków na edukację, zwłaszcza jeśli chodzi o powszechną edukację podstawową i edukację dorosłych;
24. podkreśla znaczenie ulepszenia bazy naukowej i sieci zajmujących się pracą i edukacją dzieci poprzez na przykład badania i monitorowanie, gromadzenie danych oraz skuteczną i odpowiednią analizę informacji zwrotnych pochodzących z ankiet i projektów pilotażowych, aby poprawić zrozumienie podstawowych problemów związanych z pracą dzieci oraz regionalnej i krajowej charakterystyki aspektów dotyczących dzieci i edukacji;
25. zachęca do lepszego propagowania i rozpowszechniania dobrych praktyk, skoncentrowanych na faktycznych zmianach politycznych i gospodarczych oraz opartych na aktualnej wiedzy o sytuacji w zakresie pracy dzieci;
26. wzywa rządy oraz innych legalnie działających pracodawców do wprowadzenia działań edukacyjnych adresowanych do pracujących dzieci i ich rodzin, które mają służyć złagodzeniu skutków pracy rzeczonych dzieci;
27. apeluje o tworzenie klas pomostowych dla dzieci późno rozpoczynających edukację oraz dzieci, które kontynuują edukację po przerwie spowodowanej pracą, konfliktem lub wysiedleniem;
28. wyraża zaniepokojenie rozbieżnościami między instrumentami międzynarodowymi, a mianowicie 2. milenijnym celem rozwoju i konwencją MOP nr 138, ponieważ ta ostatnia określa, że najniższy wiek dopuszczenia do zatrudnienia to 15 lat, a w wyjątkowych wypadkach 14 lat, ale jednocześnie apeluje o powszechną edukację jedynie na szczeblu podstawowym; uważa, że to naraża dzieci w wieku 11-15 lat na zwiększone ryzyko wykorzystania i apeluje o zajęcie się tą rozbieżnością;

Obowiązki sektora przedsiębiorstw w zakresie eliminacji pracy dzieci

29. wyraża zadowolenie z tendencji do coraz częstszego przygotowywania przez duże przedsiębiorstwa społecznych kodeksów postępowania i dobrowolnego przyłączania się do inicjatyw w dziedzinie etycznego handlu; uważa jednak, że takie dobrowolne kodeksy nie zastąpią nadzoru ze strony władz publicznych oraz przejrzystego przestrzegania podstawowych norm pracy;
30. zachęca do promowania zakładowych kodeksów postępowania, wprowadzania przepisów prawnych dotyczących płacy minimalnej oraz bezpieczeństwa ekonomicznego rodziny;
31. wzywa Komisję Europejską do utrzymania i zwiększenia odpowiedzialności za eliminowanie pracy dzieci, jaką jest obciążony sektor przedsiębiorstw; wzywa Komisję Europejską do zobowiązania sektora przedsiębiorstw działających w UE do udokumentowania, zgłaszania i wzięcia odpowiedzialności za normy zatrudnienia na wszystkich poziomach łańcucha dostaw; zwraca się zatem do Komisji o ustanowienie gorącej linii na temat pracy dzieci, aby umożliwić dostarczanie informacji w zakresie pracy dzieci w bezpośrednich działaniach lub w łańcuchu dostaw przedsiębiorstw mających siedziby w UE; uważa, że to przestrzeganie norm w łańcuchu dostaw powinno być wspierane przez regularne i dokładne inspekcje na wszystkich poziomach oraz podlegać weryfikacji przez niezależny audyt; jeżeli zostanie stwierdzone, że przedsiębiorstwo korzysta z pracy dzieci w łańcuchu dostaw, Komisja Europejska powinna zobowiązać je do terminowego wprowadzenia i ogłoszenia, trwającego nie więcej niż trzy lata programu natychmiastowej eliminacji pracy dzieci w tym łańcuchu dostaw; jest zdania, że należy zaplanować i zastosować program sankcji, jeśli praca dzieci będzie nadal wykorzystywana;

32. apeluje do Komisji Europejskiej i rządów krajów AKP aby zadbały, by obowiązkiem każdego przedsiębiorstwa, w przypadku którego zostanie stwierdzone, że korzysta z pracy dzieci, było zapewnienie należytego włączenia dzieci pracujących dla tego przedsiębiorstwa w system edukacji;
33. podkreśla, że status GSP i GSP (+) musi być uzależniony nie tylko od ratyfikowania przez kraje AKP korzystające z programów GSP i GSP (+) konwencji MOP o pracy dzieci i konwencji ONZ o prawach dziecka, ale także od wykazania się ich przestrzeganiem; w tym celu wzywa Komisję Europejską do wprowadzenia struktury regularnego i częstego monitorowania oraz informowania w zakresie przestrzegania postanowień tych konwencji; stwierdza, że w przypadku istnienia dowodów poważnych i systematycznych naruszeń należy podjąć stosowne działania;
34. uważa, że kontrakty dotyczące zamówień publicznych powinny zawierać klauzule zobowiązujące przedmiotowe przedsiębiorstwa do wykazania zgodności łańcucha dostaw z międzynarodowymi normami pracy i że zamówień tych nie należy udzielać przy braku takich dowodów oraz że musi istnieć odpowiednia możliwość (w domenie publicznej) przedstawienia przez organizacje pozarządowe i inne strony dowodów świadczących o niezgodności w tym zakresie; stanowczo podkreśla, że takie klauzule w żadnym wypadku nie mogą być uważane za bariery pozataryfowe w handlu;
35. wzywa państwa członkowskie UE oraz Komisję Europejską do uzależnienia wsparcia udzielanego przedsiębiorstwom za pośrednictwem misji handlowych, dopłat eksportowych, dotacji i kredytów od dowodów przestrzegania międzynarodowych konwencji dotyczących pracy dzieci;
36. podkreśla, że globalizacji i liberalizacji światowego handlu musi towarzyszyć przestrzeganie praw podstawowych, w tym zakazu pracy dzieci;
37. wzywa społeczność międzynarodową (w tym Światową Organizację Handlu) do wprowadzenia znaku „child kite mark”, który powinien wskazywać wyraźnie, że produkt został „wyhodowany/wytworzony bez udziału pracy dzieci” oraz który mógłby być wykorzystywany szczególnie w stosunku do krajów, gdzie praca dzieci jest powszechna;
38. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE oraz Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Karaibskiemu Forum Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, Forum Pacyfiku, państwom członkowskim UE, Funduszowi Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci, jak również Międzynarodowej Organizacji Pracy.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Mauretanii

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając postanowienia Aktu Założycielskiego Unii Afrykańskiej (UA), deklaracji z Lomé z lipca 2000 r. oraz protokołu dotyczącego ustanowienia Rady ds. Pokoju i Bezpieczeństwa (RPiB) Unii Afrykańskiej ds. niekonstytucyjnych zmian rządu,
- uwzględniając decyzje podjęte przez RPiB na 144. i 151. posiedzeniu,
- uwzględniając oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 20 sierpnia 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenia i rezolucje Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), Unii Europejskiej (UE) oraz Międzynarodowej Organizacji Frankofonii (OIF),
- uwzględniając konsultacje otwarte na podstawie art. 96 umowy z Kotonu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

- uwzględniając komunikat wydany podczas posiedzenia konsultacyjnego w Addis Abebie w dniu 21 listopada 2008 r. w sprawie sytuacji w Mauretanii, w którym uczestniczyły Liga Państw Arabskich, Organizacja Narodów Zjednoczonych, Organizacja Konferencji Islamskiej (OKI), OIF, UE oraz UA,
- uwzględniając sprawozdanie z misji rozpoznawczej Komitetu Ambasadorów do Islamskiej Republiki Mauretańskiej w dniach 7-11 października 2008 r.,
- uwzględniając uchwałę Zgromadzenia Narodowego Mauretanii z dnia 14 września 2008 r.,
- A. mając na uwadze, że w dniu 6 sierpnia 2008 r. junta wojskowa pod przywództwem generała Mohameda Oulda Abdela Aziza usunęła z urzędu prezydenta Islamskiej Republiki Mauretańskiej, Sidi Mohameda Oulda Cheikha Abdallahiego,
- B. mając na uwadze, że sytuacja gospodarcza i społeczna w przedmiotowym kraju jest katastrofalna oraz mając na uwadze, że sukces demokracji jest najlepiej gwarantowany przez rozwój,
- C. mając na uwadze, że prezydent Abdallahi został wybrany w wyborach demokratycznych w kwietniu 2007 r. pod koniec procesu przemian demokratycznych, który został okrzyknięty przez wspólnotę międzynarodową jako przykładowy, co potwierdziła misja obserwacji wyborów Unii Europejskiej oraz delegacja Parlamentu Europejskiego,
- D. uwzględniając poparcie UE dla przemian demokratycznych oraz „program wsparcia” w wysokości 156 mln euro na lata 2008-2013 w ramach 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju, który stanowi dopełnienie środków pomocowych będących już w realizacji, oraz kwoty 335 mln euro przyznanych w ramach pomocy od roku 1985,
- E. mając na uwadze, że Mauretania należy do Partnerstwa Euro-śródziemnomorskiego, znanego pod nazwą proces barceloński, a także uczestniczyła w Szczycie na rzecz regionu śródziemnomorskiego, który odbył się w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- F. mając na uwadze, że mimo iż zmiana rządu odbyła się bez rozlewu krwi, prezydent Abdallahi oraz kilku innych polityków zostało aresztowanych, a także mając na uwadze, że prezydent Abdallahi nadal jest pozbawiony wolności,
- G. mając na uwadze, że junta powołała „Wysoką Radę Państwa” oraz mając na uwadze, że przewodniczący tej Rady, generał Mohamed Ould Abdel Aziz, został mianowany głową państwa na mocy „rozporządzenia konstytucyjnego”,
- H. mając na uwadze, że „rozporządzenie konstytucyjne”, w którym junta określa swoje uprawnienia oraz które umożliwia jej sprawowanie rządów za pomocą dekretów, jest pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej,
- I. mając na uwadze, że „Wysoka Rada Państwa” mianowała premiera,
- J. mając na uwadze, że trudności, jakie napotykała Mauretania w czasie zamachu stanu, miały charakter polityczny, mogły zatem zostać rozwiązane z zastosowaniem pokojowych środków politycznych oraz dialogu,
- K. mając na uwadze, że pomimo tych trudności Mauretania dokonała znacznego postępu w skrajnie wrażliwych kwestiach polityki wewnętrznej, takich jak powrót uchodźców, likwidacja niewolnictwa czy liberalizacja mediów, a także mając na uwadze, że wróżyło to dobrze ostatecznemu wytworzeniu się mocno zakorzenionej demokracji,
- L. mając na uwadze, że dla ustanowienia środków służących odbudowie ładu konstytucyjnego oraz mechanizmów odpowiadających za równowagę pomiędzy władzą wykonawczą a prawodawczą wymagana jest otwarta debata pomiędzy wszystkimi siłami politycznymi, mając na względzie zapewnienie w ramach konstytucyjnych właściwej równowagi między Prezydentem a Parlamentem oraz niezbędnej stabilności politycznej, bez ingerencji sił zbrojnych,
- M. uwzględniając rozmaite środki zakończenia kryzysu i odbudowania ładu konstytucyjnego zaproponowane przez siły polityczne oraz przez „społeczeństwo obywatelskie”, w szczególności wniosek ze strony opozycji demokratycznej oraz „harmonogram przemian” przedstawiony przez Zgromadzenie Narodowe,
- N. uwzględniając problemy związane z bezpieczeństwem strefy Sahelu i Sahary, które są pożywką dla terroryzmu, przestępczości transgranicznej oraz handlu bronią i narkotykami, a także mając destabilizujący wpływ na kraje subregionu,
- O. uwzględniając rolę, jaką odgrywa Mauretania w walce z tymi plagami,

- P. odnotowując potępienie dla zamachu stanu wyrażane przez społeczność międzynarodową, szczególnie przez grupę AKP, ECOWAS, UA, UE, Ligę Arabską i Organizację Narodów Zjednoczonych oraz odnotowując decyzję UA i OIF o zawieszeniu członkostwa Mauretanii, dopóki nie zostanie w tym kraju przywrócona demokracja,
- Q. mając na uwadze, że w dniu 22 września 2008 r. Unia Afrykańska dała juncie ultimatum na przywrócenie ładu konstytucyjnego oraz bezwarunkowe przywrócenie na stanowisko Sidi Mohameda Oulda Cheikha Abdallahiego do dnia 6 października 2008 r.,
- R. mając na uwadze, że junta wojskowa odrzuciła to ultimatum, a także mając na uwadze, że we wtorek 7 października 2008 r. Komisja UA zaapelowała do państw członkowskich UA o nieuznawanie puczystów w Mauretanii,
- S. uwzględniając otwarcie procedury konsultacyjnej pomiędzy Unią Europejską a Mauretanią, zgodnie z art. 96 umowy z Kotonu, który przewiduje takie konsultacje w sytuacji, gdy „Strona nie dopełniła zobowiązania wynikającego z przestrzegania praw człowieka, zasad demokratycznych oraz państwa prawa”,
- T. mając na uwadze, że Bank Światowy zawiesił środki pomocowe dla Mauretanii w wysokości 175 mln dolarów; mając na uwadze, że zawieszenie to będzie miało wpływ na 17 krajowych projektów w Mauretanii oraz na uczestnictwo tego kraju w projektach regionalnych Banku Światowego dotyczących między innymi rozwoju obszarów wiejskich, zdrowia, edukacji i infrastruktury (np. budowy dróg),
- U. mając na uwadze, że policja stosowała siłę, aby rozbić nielegalne demonstracje zorganizowane przez koalicję partii politycznych, domagające się przywrócenia na stanowisko prezydenta Abdallahiego,
1. potępia obalenie prezydenta i rządu przez siły zbrojne Mauretanii oraz podkreśla, że należy szanować demokratycznie wybrane instytucje; wyraża ubolewanie z powodu takiego kroku w tył, biorąc pod uwagę znaczne postępy poczynione w rozwoju demokracji i państwa prawa w Mauretanii na przestrzeni ostatnich kilku lat;
 2. zauważa fakt przewiezienia odsuniętego od władzy prezydenta Sidi Mohameda Oulda Cheikha Abdallahiego do jego rodzinnej wioski, gdzie jest on przetrzymywany w areszcie domowym, lecz nadal wzywa do jego natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia;
 3. apeluje do władz Mauretanii o stanie na straży przestrzegania praw człowieka, w tym wolności słowa, stowarzyszeń i zgromadzeń;
 4. podtrzymuje, że szeroko zakrojone konsultacje są jedynym sposobem zakończenia kryzysu i ponownego umożliwienia wszystkim instytucjom demokratycznym właściwego realizowania swoich funkcji, jak na przykład pełnego wykonywania przez Parlament wszystkich jego prerogatyw;
 5. wzywa sprawujące rządy władze wojskowe do niezwłocznego zastosowania się do harmonogramu przywracania ładu konstytucyjnego i instytucji demokratycznych, a także do uniemożliwienia uczestnictwa wojska w wyborach;
 6. apeluje również do wszystkich sił politycznych w Mauretanii o bezzwłoczne ustanowienie odpowiednich ram dla takich konsultacji;
 7. z zadowoleniem przyjmuje zapoczątkowanie konsultacji pomiędzy Unią Europejską a sprawującymi rządy władzami Mauretanii oraz wzywa Komisję Europejską do składania WZP regularnych sprawozdań z postępów konsultacji prowadzonych na podstawie art. 96 oraz z tworzenia harmonogramu przywracania ładu konstytucyjnego, jednak wyraża ubolewanie, że dotychczas nie poczyniono znacznego postępu w tym względzie;
 8. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź UA, że przedłoży „konkretne propozycje” w następstwie odrzucenia jej ultimatum przez mauretańską „Wysoką Radę Państwa”;
 9. wzywa UA i UE do liczenia się ze wszystkimi planowanym sankcjami, jakie można by przedsięwziąć wobec puczystów wojskowych (zakaz podróżowania, zamrożenie środków itp.), gdyby w bliskiej przyszłości nie podjęto żadnego zobowiązania dotyczącego odpowiedniego i wiarygodnego planu zakończenia kryzysu oraz przywrócenia ładu konstytucyjnego, lecz wzywa, aby nie podejmować żadnych kroków, które mogłyby zagrozić rozwojowi Mauretanii oraz poprawie warunków życia jej mieszkańców;
 10. nalega, by mieszkańcy Mauretanii, których poważnie dotyka już kryzys gospodarczy i żywnościowy, nie byli traktowani jako zakładnicy bieżącego kryzysu politycznego, a także apeluje do Komisji Europejskiej, aby wdrożyła projekty wsparcia skierowane do społeczeństwa obywatelskiego w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka;

11. nalega, by junta rozważyła rozmaite korzyści dla mieszkańców Mauretanii, jakie wiążą się z uczestnictwem w procesie politycznym na rzecz pokoju, demokracji, dobrobytu oraz porozumienia w aspekcie humanitarnym, społecznym i kulturowym, sformułowane podczas Szczytu na rzecz regionu śródziemnomorskiego w dniu 13 lipca 2008 r., w którym uczestniczył Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi, prezydent Islamskiej Republiki Mauretańskiej;
12. z zadowoleniem przyjmuje wysłanie delegacji Komitetu Ambasadorów AKP-UE oraz odnotowuje przyjęcie uchwały Zgromadzenia Narodowego Mauretanii z dnia 14 września 2008 r.;
13. postanawia wysłać delegację parlamentarną AKP-UE do Mauretanii w celu asystowania Parlamentowi Mauretanii w ponownym odnajdywaniu jedności tej instytucji oraz w szukaniu sposobu wyjścia z kryzysu, który byłby do zaakceptowania przez wszystkie zainteresowane strony;
14. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Komisji Unii Afrykańskiej, Arabskiej Unii Maghrebu, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz Zgromadzeniu Narodowemu i innym władzom Mauretanii.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Zimbabwe

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 29 marca 2008 r. misji obserwacyjnej wyborów Parlamentu Panafrykańskiego dotyczące zharmonizowanych wyborów w Republice Zimbabwe,
- uwzględniając wstępne oświadczenie misji obserwacyjnej wyborów Parlamentu Panafrykańskiego z dnia 29 czerwca 2008 r. dotyczące drugiej tury wyborów prezydenckich w Zimbabwe oraz wyborów uzupełniających do Izby Zgromadzenia,
- uwzględniając oświadczenie tymczasowe z dnia 30 czerwca 2008 r. misji obserwacyjnej wyborów Parlamentu Panafrykańskiego podczas drugiej tury wyborów prezydenckich i wyborów uzupełniających do Parlamentu w Zimbabwe,
- uwzględniając wstępne oświadczenie misji obserwacyjnej Unii Afrykańskiej (UA) w Zimbabwe z dnia 29 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając uchwałę w sprawie ustanowienia rządu jedności narodowej w Zimbabwe, przyjętą podczas szczytu Unii Afrykańskiej w dniu 1 lipca 2008 r. w Sharm el-Sheikh,
- uwzględniając Zasady i wytyczne dotyczące wyborów demokratycznych przyjęte przez Forum Parlamentarne Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) w 2001 r. oraz Zasady i wytyczne dotyczące wyborów demokratycznych przyjęte przez szczyt SADC na Mauritiusie w sierpniu 2004 r.,
- uwzględniając umowę z dnia 15 września 2008 r. pomiędzy Afrykańską Unią Narodową Zimbabwe-Frontem Patriotycznym (ZANU-PF) oraz dwiema formacjami Ruchu na rzecz Przemian Demokratycznych (MDC), w sprawie stawiania czoła wyzwaniom, przed jakimi stoi Zimbabwe,
- uwzględniając traktat SADC oraz protokoły do niego dołączone, w tym protokół wyborczy SADC,
- uwzględniając Akt Założycielski Unii Afrykańskiej, Afrykańską Kartę Praw Człowieka i Narodów oraz Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki (NEPAD),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

- A. mając na uwadze, że okres poprzedzający wybory prezydenckie, parlamentarne (do izby niższej) i do Senatu w marcu 2008 r. oraz druga tura wyborów w czerwcu przebiegały w niedopuszczalnych warunkach przemocy i łamania praw opozycji, której to przemocy dopuszczali się członkowie armii Zimbabwe i bojówkarze rozstawieni przez partię Mugabe, ZANU-PF,
- B. mając na uwadze, że aresztowanie podczas kampanii wyborczej do drugiej tury wyborów Tendaia Biti, sekretarza generalnego partii opozycyjnej, MDC, oraz próba zamordowania przywódcy tej partii, Morgana Tsvangiraia, który był kontrkandydatem Roberta Mugabe i został zmuszony do szukania schronienia w ambasadzie europejskiej, a następnie do opuszczenia kraju, spowodowały, że Morgan Tsvangirai wycofał się z wyborów prezydenckich,
- C. mając na uwadze, że pomimo istnienia presji oraz rozmaitych form zastraszania obywateli, Morgan Tsvangirai zdobył dużą większość głosów w pierwszej turze wyborów prezydenckich, a także mając na uwadze, że partia MDC wygrała również wybory do izby niższej Parlamentu i wybory na przewodniczącego Parlamentu,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z oficjalnymi wynikami drugiej tury wyborów z dnia 27 czerwca 2008 r., obecny prezydent, Robert Mugabe, został wybrany na ten urząd ponownie, w następstwie wycofania się Morgana Tsvangiraia,
- E. mając na uwadze, że duża liczba afrykańskich misji obserwacyjnych (Wspólnoty Gospodarczej Państw Zachodnioafrykańskich, Parlamentu Panafrkańskiego, Unii Afrykańskiej) stwierdziła, że w wyniku przemocy wyniki wyborów nie odzwierciedlają woli ludzi,
- F. mając na uwadze, że porozumienie polityczne z dnia 15 września 2008 r. w sprawie stworzenia rządu jedności narodowej w celu zakończenia kryzysu jest krokiem naprzód, dokonany dzięki mediacjom prezydenta Thabo Mbekiego,
- G. uwzględniając trwający impas w negocjacjach pomiędzy obiema stronami w sprawie rządu jedności narodowej,
- H. mając na uwadze, że katastrofalny przebieg tych wyborów spowodował pogorszenie już beznadziejnej sytuacji humanitarnej ludności Zimbabwe, zmuszając ludzi do opuszczenia domów lub wyjazdu z kraju,
- I. mając na uwadze, że kraj jest dotknięty epidemią cholery, system opieki zdrowotnej praktycznie znajduje się w stanie upadku, a dostawy wody są przerwane; mając na uwadze, że średnia długość życia spadła w ostatnim dziesięcioleciu z 60 lat dla obu płci do 37 lat w przypadku mężczyzn i 34 lat w przypadku kobiet, a także mając na uwadze, że 1,7 mln osób w Zimbabwe jest obecnie zarażonych wirusem HIV,
- J. mając na uwadze, że 2 mln mieszkańców Zimbabwe otrzymało pomoc żywnościową ze Światowego Programu Żywnościowego (WFP) w październiku, lecz szacuje się, że liczba ta wzrosnie do 5,1 mln na początku 2009 r., co oznacza, że połowa populacji kraju niedługo będzie zależna od pomocy,
- K. mając na uwadze, że według UNICEF-u szacuje się, że jedynie 40 procent nauczycieli w Zimbabwe prowadzi lekcje, a tylko jedna trzecia uczniów uczęszcza do szkoły,
- L. odnotowując z zaniepokojeniem odmowę wydania pozwolenia na wjazd do Zimbabwe delegacji, w której skład weszli były prezydent Stanów Zjednoczonych Jimmy Carter, były sekretarz generalny ONZ Kofi Annan oraz działacz na rzecz praw człowieka Graça Machel,
1. zdecydowanie potępia kampanie przemocy i zastraszania prowadzone przeciwko ludności w celu wywarcia wpływu na głosowanie w wyborach w 2008 r., jak też łamanie praw opozycji;
 2. deklaruje, że w świetle tak rażących przypadków łamania prawa, wybory, które odbyły się w Zimbabwe w czerwcu 2008 r., nie mogą zostać uznane za przejrzyste, wiarygodne i sprawiedliwe;
 3. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki mediacyjne w Afryce, którym przewodniczył prezydent Thabo Mbeki, a także pilnie wzywa do zwiększenia zaangażowania państw afrykańskich i instytucji regionalnych, takich jak SADC i UA, oraz wybitnych osobistości afrykańskich, w negocjacje dotyczące rozwiązania sytuacji zaistniałej w Zimbabwe, a następnie w monitorowanie realizacji tego rozwiązania;
 4. potwierdza, że rząd jedności narodowej jest rozwiązaniem przyczyniającym się do zakończenia kryzysu na czas przejściowy, co umożliwi reformę instytucji i przywrócenie państwa prawa; podkreśla, że w umowie dotyczącej podziału władzy z dnia 15 września 2008 r. strony zgodziły się, by wspólnie wypracować zrównoważone i trwałe demokratyczne oraz pokojowe rozwiązanie obecnego politycznego, gospodarczego i społecznego kryzysu w Zimbabwe;

5. apeluje do wszystkich stron umowy o dopełnienie podjętych zobowiązań i konstruktywne oraz pełne zaangażowanie się w realizację umowy, a także o wykazanie większej powściągliwości i opanowania w negocjacjach; podkreśla, że wszystkie strony są równe i powinny powstrzymać się od podejmowania jakichkolwiek działań jednostronnych w związku z formowaniem nowego rządu;
6. zdecydowanie apeluje do społeczności międzynarodowej o zapewnienie szybkiego świadczenia istotnej pomocy humanitarnej dla ludności Zimbabwe;
7. odnotowuje niszczycielski wpływ kryzysu politycznego na ludność Zimbabwe; zauważa, że UE uwolniła niedawno 10 mln EUR pomocy oraz wzywa władze Zimbabwe do zniesienia wszystkich ograniczeń nałożonych na agencje pomocy humanitarnej oraz do dopilnowania, by pomoc humanitarna mogła być świadczona zgodnie z zasadami humanitarnymi, z zasadą neutralności, bezstronności i niezależności;
8. wyraża głęboką obawę dotyczącą sytuacji uchodźców z Zimbabwe w regionie oraz potępia akty przemocy przeciwko uchodźcom z Zimbabwe, mające miejsce w krajach sąsiadujących; apeluje o Komisji Europejskiej o udzielenie wsparcia krajom sąsiadującym w formie programów pomocy finansowej i materialnej na rzecz uchodźców;
9. stanowczo apeluje do wszystkich zainteresowanych stron oraz do społeczności międzynarodowej o gotowość udzielania natychmiastowej pomocy na rzecz odbudowy Zimbabwe po konflikcie;
10. wyraża głębokie ubolewanie, że delegacja humanitarna mężów stanu, w której skład weszli były sekretarz generalny ONZ Kofi Annan, były prezydent Stanów Zjednoczonych Jimmy Carter oraz obrońca praw kobiet i dzieci Graça Machel, nie otrzymała wizy wjazdowej od reżimu Mugabe, ponieważ ich celem było wykorzystanie własnych wpływów, aby zwiększyć przepływ pomocy do kraju obecnie i w dłuższej perspektywie w celu powstrzymania okropnych cierpień ludności Zimbabwe; zdecydowanie popiera nieustające wysiłki mężów stanu, mające na celu położenie kresu kryzysowi humanitarnemu w Zimbabwe;
11. wzywa przyszły rząd jedności narodowej do ustanowienia neutralnej i niezależnej komisji ds. pokoju i pojednania, aby wspierać krajowy proces naprawczy, w którym zostanie dokonany przegląd zbrodni przeciwko ludzkości, tortur, gwałtów i innych zbrodni popełnionych w czasie konfliktów wewnętrznych;
12. jest zdania, że konieczne jest, by nowo wybrany parlament otrzymał finansowanie i wsparcie w celu wzmocnienia jego zdolności działania;
13. zobowiązuje swoich współpracowników do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, rządowi i parlamentowi Zimbabwe, Unii Afrykańskiej, SADC oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Deklaracja z Port Moresby

w sprawie światowego kryzysu żywnościowego i finansowego

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE, obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.:

Kryzys cen żywności

1. wzywa instytucje UE do szybkiego przyjęcia i wdrożenia niedawno uzgodnionego wniosku w sprawie instrumentu żywnościowego w wysokości 1 mld euro, bez jednoczesnego obniżania budżetów pomocy dwustronnej, w celu zareagowania na pilne potrzeby krajów rozwijających się poprzez przekazanie znacznych kwot pomocy dodatkowej;

2. wzywa rządy AKP i UE do reakcji na pilne potrzeby najbardziej narażonych — zwłaszcza kobiet i dzieci — poprzez nasilenie interwencji dożywiania oraz wzmocnienie sieci bezpieczeństwa, jak też poprzez rozszerzenie systemów ochrony socjalnej;
3. podkreśla, że wysoki popyt i spekulacja przyczyniły się do podwyższenia cen paliwa; zauważa, że niestabilne ceny żywności oraz paliwa wywierają szczególnie wpływ na grupy najbardziej narażone, takie jak dzieci, kobiety, ubodzy mieszkańcy miast, bezrolni mieszkańcy wsi, pasterze, rolnicy małorolni, oraz na szereg ludzi dotkniętych sytuacją nadzwyczajną lub konfliktem albo wychodzących z takich sytuacji, jak przesiedleńcy wewnętrzni lub uchodźcy; zauważa, że pomimo faktu, że światowe ceny żywności ostatnio spadły, przewiduje się, że ceny zboża, ryżu i roślin oleistych będą o 10 % do 35 % wyższe w ciągu kolejnych dziesięciu lat w porównaniu do ostatniej dekady; zauważa, że rosnące ceny paliw szczególnie silnie uderzają w rolników w krajach rozwijających się, ponieważ wpływają na wzrost kosztów nawozów i transportu, zwłaszcza w krajach śródlądowych;
4. przypomina, że 1. milenijny cel rozwoju ma za zadanie ograniczyć o połowę liczbę osób, które głodują, lecz każdego dnia głoduje prawie miliard osób, pomimo faktu, że na świecie produkuje się wystarczającą ilość żywności, aby wykarmić całą globalną populację;
5. podkreśla, że kraje rozwijające się, z których wiele jest importerami netto żywności, są największymi ofiarami niestabilnych cen żywności oraz że istnieje potrzeba, aby ponownie nadać większy priorytet produkcji żywności w skali międzynarodowej;
6. wzywa rządy AKP i UE do wspólnego dopilnowania, by przekazywać wystarczające środki pomocy publicznej na cel osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego, zgodnie z postanowieniami zawartymi przez głowy państw i szefów rządów UA w deklaracji z Maputo w czerwcu 2004 r.;
7. wzywa rządy krajów AKP i UE do zwiększenia inwestycji w celu osiągnięcia dwuprocentowego wzrostu rocznie w sektorze rolnictwa, odbudowania podstawowych zapasów żywności — które są obecnie rekordowo niskie — oraz wzmocnienia systemów globalnego monitorowania i informowania;
8. wzywa narody zamożne, w tym państwa członkowskie UE oraz nową administrację amerykańską, do ograniczenia dopłat rolnych i wyeliminowania rolniczych subsydiów eksportowych, zgodnie z tym, co większość krajów zamożnych obiecała zrobić na początku dauhańskiej rundy rozwojowej, mimo że od tego czasu w skali światowej nie nastąpił znaczny postęp;
9. wzywa rządy krajów AKP do zaangażowania rolników i pasterzy, wśród których jest wiele kobiet, w proces tworzenia polityk rolniczych i dotyczących wykorzystania terenu;
10. wzywa rządy krajów AKP do wzmocnienia pozycji rolników małorolnych, zwłaszcza kobiet, poprzez zagwarantowanie im dostępu do ziemi, kredytów oraz nowych technologii, które przyczynią się do zwiększenia produkcji;
11. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do poprawy spójności pomiędzy politykami rolnymi, handlowymi i rozwojowymi;

Kryzys finansowy i światowy system finansowy

12. wzywa społeczność międzynarodową do regulowania światowego systemu finansowego w celu zagwarantowania przejrzystości i zniechęcenia do nieetycznej spekulacji oraz zreformowania tego systemu w celu zapewnienia silniejszej pozycji krajów rozwijających się;
13. wzywa państwa członkowskie UE do ograniczenia skutków globalnego spowolnienia gospodarki na wzrost, handel i przepływ bezpośrednich inwestycji zagranicznych w krajach rozwijających się poprzez działania na rzecz zwiększenia ich potencjału handlowego oraz poprawy ich infrastruktury i poprzez usprawnienie przekazów pieniężnych;
14. wzywa ponadto państwa członkowskie UE do wywiązywania się z zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej — wynoszącej 0,56 % produktu krajowego brutto do roku 2010 oraz 0,7 % do roku 2015 — oraz do tego, by nie wykorzystywały kryzysu finansowego jako uzasadnienia dla ograniczenia pomocy, zwłaszcza w sytuacji, gdy miliardy euro zostały zmobilizowane w wyjątkowo krótkim czasie w odpowiedzi na światowy kryzys gospodarczy, natomiast społeczność międzynarodowa wydaje się borykać z dużymi trudnościami z zapewnieniem nowych środków na walkę z głodem i ubóstwem;

15. wzywa państwa UE i AKP do podjęcia działań w celu eliminacji rajów podatkowych, unikania podatków i nielegalnej ucieczki kapitału z krajów rozwijających się, co kosztuje te kraje około 800 mld EUR rocznie, czyli innymi słowy kwotę ośmiokrotnie większą niż kwota otrzymywanej pomocy;
 16. wzywa państwa AKP oraz przywódców państw UE do wykorzystania szczytu ONZ „Finansowanie rozwoju”, odbywającego się w Ad-Dauha w dniach 29 listopada-2 grudnia 2008 r., do zagwarantowania realnego postępu w zakresie określenia nowych podejść do finansowania bardziej trwałego rozwoju światowego;
 17. wzywa kraje G20 do przestrzegania zobowiązań podjętych podczas szczytu waszyngtońskiego w dniu 15 listopada 2008 r.;
 18. wzywa wszystkie zainteresowane strony do współpracy w celu zapewnienia pomyślnego i trwałego zakończenia w odpowiednim czasie dauhańskiej rundy rozwojowej.
-